

ALS JE MAAR WILT

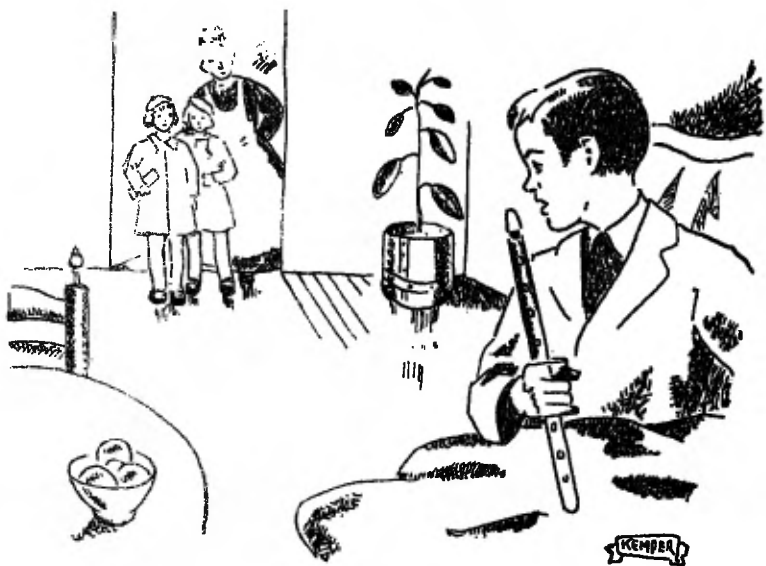
C. VLASVELD.

**ALS JE
MAAR WILT**

MET TEKENINGEN VAN B. KEMPER

**ALS JE
MAAR WILT
DOOR C. VLASVELD**

G. F. CALLENBACH - UITGEVER - NIJKERK

---

1. TWEE VRIENDINNEN

Meneer Roemer gaf een moeilijke som op aan zijn klas. 't Was hoofdrekenen; alle kinderen zaten stil te denken. Er waren er, die een rimpel in hun voorhoofd kregen van inspanning. Hè, — lastig was die som!

Eindelijk, dáár ging een vinger omhoog. En ginds nòg een.

Op dat ogenblik stootte Miek haar buurvrouw aan.

„Stil nou — ik had hem háást,” fluisterde die terug.

Maar Miek wees naar het raam. „Kijk es!”

Leentje zag op.

„O!” . . . .

Weg was de hele som. Want buiten, kijk, wat éinig, daar sneeuwde 't! Grote vlokken dwarrelden langzaam neer.

„Leuk, hè? . . . . Wat een dikke vlokken, zeg?” fluisterde Miek.

Leentje vond het ook heerlijk. Maar ze zei toch bezorgd:

„Als jij nou straks maar met me mee mag!”

„Ik denk het wel, hoor. . . .”

„Leentje Vermaat, heb je 't al uitgerekend?” klonk op eens meneers stem. Leentje schrok.

„Nee meneer, bijna. . . .” zei ze met een kleur. En ze begon maar weer gauw over de som te denken. Hoe was-ie ook weer?

Miek zat al even ernstig te kijken. Maar, ineens, zag ook meneer Roemer de sneeuw!

„Ha, jongelui, kijk eens naar buiten!” zei hij vrolijk. „Dat helpt nog eens. Zulke dikke vlokken! Morgen sneeuwballen, en baantje glijden! Hoera!”

„Hoera!” . . . . riepen de kinderen mee, en — meteen ging de bel. Halfvier! Gelukkig, nu waren ze mooi van de som af.

De klas popelde van ongeduld, om naar buiten te stormen. Er werd gezongen en gedankt. Daarna mochten ze gaan.

Leentje en Miek trokken in de gang haastig haar man-

tels aan, zetten de mutsen op.... dáár holden ze de schoolpoort uit. Buiten lag al een dun laagje sneeuw; hè, wat fijn, alles werd wit! Even stonden de meisjes nog op het schoolplein, proberend of ze vlokken konden opvangen in d'r mond. Toen zei Leentje:

„Toe zeg, vraag nou gauw of je mee mag! Ik moest dadelijk na schooltijd gaan, zei Moeder.”

„Ga even mee, om het te vragen,” zei Miek. En de beide meisjes stapten de tuin in van 't huis naast de school. Daar woonde Miek. Haar vader was hoofd van de school.

„Moeder, hoor eens. Dag Moeder! Mag ik met Leentje mee? Die moet naar haar tante, u weet wel, bij de watermolen.”

Miek had ondertussen haar moeder een klinkende zoen gegeven; Leentje gaf nu een hand, en zei:

„Hè ja, mevrouw, mag ze mee? 't Is zo'n eind, als ik alleen moet.”

„Maar kinderen, het sneeuwt zo!” zei mevrouw Vendelo bezorgd. „Helemaal naar de watermolen? Jullie zult in twee sneeuwpoppen veranderen!”

„Hè nee, Moeder, tóé, 't is nou juist leuk weer. Enig om in de sneeuw te lopen! Vond u dat vroeger ook niet fijn?”

Daar had Miek moeders zwakke plek geraakt. Mevrouw kon niet ontkennen, dat ze vroeger ook dolgraag in sneeuw of in wind buiten liep.

Glimlachend zei ze dan ook:

„Nou, je mag mee, maar dan moet je de cape omdoen, nog over je mantel heen. Als je er zo lang in bent, dringt de sneeuw zo door!”

„De dunne cape, Moeder, de gummie? Of de dikke?”

„Nee, de dunne maar, anders word je weer te warm. En doe ook even je sloppertjes aan!”

De slobkousen aantrekken — dat was maar een ogenblik werk. 't Keepje om — klaar!

„Dag Moes! Dáág!”

„Dag mevrouw.”

„Dag kinderen! Miek, hoor eens! Je moet beslist vóór donker thuis zijn. Niet later dan halfzes thuis komen, hoor!”

„Nee Moes, dáág!”

Daar gingen ze.

„Fijn zeg, dat ik mee mag. En 't is zo'n eind!” Miek deed een sprongetje van plezier.

„Ja, zeg; we gaan eerst even bij mijn huis aan, want ik moet mijn tas thuisbrengen, en het pak halen. Nou, we moeten tòch die kant uit!”

De meisjes stapten flink door. Weldra waren ze in de Kerklaan. Het sneeuwen hield aan, en hoewel de vlokken niet zo groot meer waren als eerst, werd het sneeuwlaagje toch geleidelijk dikker.

Alles kwam er onder te zitten; de groengrijze boomstammen kregen één witte zij, en de paaltjes langs het kerkplein zagen er zo leuk uit, met hun witte sneeuw-koppen. „Kijk!” riep Leentje, „de paaltjes hebben een muts op!”

— en ze schopte in 't voorbijgaan tegen de palen — „diè heeft er eentje, en diè heeft er eentje, en diè, en diè. . . .” Miek had met beide handen het sneeuwhoopje van een paal gepakt, en zette dit nu onverhoeds bovenop Leentjes rode muts; terwijl ze rijdde:

„En nu heeft Leentje er ook eentje!”

Maar Leentje was er niet van gediend en schudde gauw de witte muts af, pakte meteen een handvol sneeuw en gooide die Miek in haar hals. „Zo, leer om leer!”

Even voorbij de kerk moesten ze een zijweg inslaan. Nu waren ze gauw bij Leentjes huis.

„Ga je even mee naar binnen?”

„Nee, ik wacht hier wel zo lang.”

Leentje holde in huis; maar een ogenblikje later was ze weer in de deur.

„Je moest er toch maar even inkomen, zegt Moe. 't Jasje moet nog ingepakt worden.”

Toen ging Miek maar met haar vriendinnetje mee in huis, maar eerst schudde ze haar besneeuwde keepje wat af, en stampte op de mat de sneeuw van haar schoenen.

„Zo Miek, ga jij met Leentje mee? Vond je moeder het wel goed, met dit weer?”

„O ja, juffrouw, maar ik moet vóór donker thuis zijn.”

„Nou, dan maar flink aanstappen straks.”

Juffrouw Vermaat maakte het pakje klaar. Ze was naaister en had een jasje gemaakt voor het jongentje van haar zuster, die op de watermolen woonde. Dat jasje moest beslist vanavond nog bezorgd worden, want morgen zou het kereltje met zijn vader op reis.

„Wat een fijne koperen knopen! En een anker er op!” zei Miek. „Haast net zulke als onze Jop vroeger aan z'n jas had.”

Om het pak droog te kunnen houden, moest Leentje ook haar keep om doen, de grote donkerblauwe. Toen stapten ze weer weg, elk met een boterballetje in de mond.

„Heb jij gezien hoe laat of 't was?” vroeg Miek.

„Ja, tien voor halfvijf!”

„O, dan hebben we nog een massa tijd,” meende Miek.

„Zal ik 't pak ook eens dragen?”

„Ja, straks; nou hoeft 't nog niet.”

Wat liep dat leuk, allebei in een grote cape. Daaronder voelde je je zo veilig en geborgen; je werd heel niet nat, en je keek van onder de overstekende kap zo gezellig, zo veilig de sneeuw-wereld in.

De meisjes sloegen nu een laantje in, dat naar de molen leidde. 't Was nog een kwartiertje lopen.

„k Weet hier niet eens goed de weg,” zei Miek. Maar Leentje kende hem zo veel te beter.

Aan een zijwegje, dicht bij 't bos, stond een houten villatje.

„Kijk, wat leuk, die rode luikjes, nu het huis zo wit besneeuwd is! Wie woont daar?”

„Nou, daar woont Thor, je weet wel, die jongen, die een poos geleden bij ons op school gekomen is.”

„O, woont die dáár?” zei Miek. „Een beetje rare jongen, hè?”

„Och, waarom —?” vond Leentje.

„Nou, hij had van de zomer niet eens kousen aan. Zó maar met zijn blote voeten in sandalen. En nu loopt-ie weer op klompen.”

„Nù?” zei Leentje. „Nù vast niet. Hij is immers ziek, al een paar weken.”

„O ja, — nou, vóór die tijd dan.”

Een poosje liepen ze zwijgend voort. Ze hadden de wind achter, en al de fijne, vochtige vlokjes dreven met hen mee.

„Wat is 't nu stil, hè?” zei Miek opeens. „Zijn we er gauw?” Ze vond het hier niets leuk, op deze eenzame weg. Ze was een klein beetje bang door die stilte. „Gebeurt er hier wel eens wat? We zijn al zo ver van de huizen!”

„Bèn je. . . .?” lachte Leentje. „Wat zou hier gebeuren?”

En verdwalen kunnen we ook niet, hoor; ik ken de weg veel te goed!"

„Geef mij nou het jasje eens; jij hebt het aldoor gedragen!" bedacht Miek opeens.

„Ja, da's goed. Hier — voorzichtig, hoor! 't Moet in dezelfde vouwen blijven. Je keep er goed over heen, — zó."

„Hoe heet dat neefje van je?"

„Gerrit, maar ze noemen hem ETTY. Zo'n leuk joch, zeg; hij praat zo grappig. Hij kan de r nog niet zeggen. Als je hem naar z'n „echte" naam vraagt, dan zegt-ie: „Gel-lit". Hij heeft op z'n verjaardag een tram gekregen, die je op kunt winden. Daar is hij zo trots op. Maar hij zegt er: „electrische tlam" tegen!"

Dat vond Miek leuk.

„Als we om de volgende bocht zijn," zei Leentje even later, „dan kunnen we de molen zien!"

Bij de bocht tuurden beiden door het vlokkenwaas, of ze de molen zagen. Ja hoor, daar had je hem in de verte.

„Stil es..." Miek bleef staan. „Je hoort hier het water al ruisen, geloof ik."

Ze luisterden allebei. Het gestadig geplas van het water in de verte klonk tot hier door, een eentonig zangerig geluid.

De meisjes begonnen hard te lopen en spoedig sprongen ze nu lachend en hijgend de uitgesleten stenen treden op van de stoep.

De warmte sloeg ze tegen, toen ze de grote keuken binnenkwamen, waar 't al wat schemerig was.

De molenaarsvrouw stond bij 't fornuis, met een grote potlepel in de hand. Ze draaide zich verwonderd om:

„Wel, heden mijn tijd! Ben jij daar, Leentje! Dat had ik niet gedacht, door zulk weer! En wie heb je daar bij je? O, dat is je vriendinnetje, hè? Ik zie het al: Miek van den meester! Wel, kinderen, ga maar gauw zitten! Zijn jullie niet nat? Nee, nee, niet daar bij 't raam! Kom hier zitten, dicht bij 't fornuis, zo!"

„Tante, hier is 't jasje voor Etty,” en Leentje legde 't pak op een stoel.

„Mooi, kind! Mooi, hoor! 'k ben blij dat het er is. Hij had er verlet om. . . . Maar waar is de kleine bengel?” 't Was echter niet nodig, dat tante haar zoontje ging zoeken, want juist kwam hij naar binnen dribbelen op zijn dikke beentjes. Hij stapte vrijmoedig op de meisjes toe, en bleef voor ze staan, handen op de rug.

„Dag Etty, dáág! Mag je morgen met Pappa uit?” Miek begon met hem te babbelen, zodat ze al heel gauw goede vriendjes met hem was. 't Duurde niet lang, of hij vroeg uit eigen beweging:

„Wil je de electrische tlam eens zien?”

Nu, wie kon dat afslaan. Even later raasde het ding over de gladde tegelvloer heen en weer.

Tante had ondertussen een beker hete melk voor ieder van de meisjes ingeschonken. „Dat is zó goed, na die sneeuwkou,” zei ze. Bij de tafel staande, dronken ze nu, met kleine teugjes.

Miek stootte haar vriendinnetje aan, en wees naar de grote staande klok in de hoek. Bijna vijf uur!

„Wat láát al!” zei ze met schrik.

„O, maar die is altijd vóór!” stelde Leentje haar gerust.

„Hè, tante? Die klok is toch vóór?”

„Ja, hoor,” zei tante, druk bezig bij 't fornuis, „dat is zo'n hardloper.”

„Maar we moeten nou toch gaan,” vond Miek.

„Nee, kinderen, wacht nog éven. Zie je niet, wat ik hier doe?” en tante wees op de pan, waarvan ze de steel in de hand hield. Wat zat er in?

„Poffertjes!” riep Leentje. „O tante! bakt u poffertjes?”

„Ja hoor, en als je nog éven wacht, krijgen jullie een schoteltje vol, vers uit de pan! Ze zijn direct gaar!”

Tante's ogen lachten en haar verhit gezicht glom van de vette wasem, die uit de pan opsteeg.

Miek had nog nooit poffertjes zien bakken, en keek er

naar met alle verstand, terwijl Etty, die op een stoel was geklommen om over haar schouder heen te zien, in zijn handjes klapte van blijdschap, in 't vooruitzicht van de smulpartij.

Een ogenblikje later zaten ze ieder achter een schoteltje dampende poffertjes, waar de witte poeiersuiker op smolt. En blazen moesten ze, blázen!

Toen de laatste suiker van 't schoteltje was geschraapt, kregen de meisjes haast. Ze moesten nu werkelijk gaan. De keepjes werden dichtgeknoopt, de kappen over 't hoofd getrokken.

Tante liet ze uit; ze kon wel even bij de pan vandaan, er zat juist nieuw beslag in.

„Och kinderen, wat sneeuwt het nu weer! Stap maar flink door! Dag hoor! Groeten aan moeder!”

De molenaarsvrouw sloot de deur. De sneeuw was al in de gang gejaagd. „Kijk, de wind is ook opgestoken.” Bezorgd schudde ze haar hoofd:

„Jammer toch, dat de baas niet thuis is; die had ze weg kunnen brengen. Foei, in zó'n weer! En 't zal gauw donker zijn ook!”

2. EEN BENAUWD HALF UURTJE

Het valse licht van de namiddag was verdwenen, en over veld en wegen zonk stil de duisternis.

Maar de vlokken bleven vallen; grote, zachte vlokken, die je haast duizelig maakten in hun witte werveldans. Nu ze de wind tegen hadden, joegen ze met kracht in hun gezicht, en voelden ze niet zacht meer, maar klets-mat en koud.

Ze liepen wat voorover, want de sneeuw vloog aldoor in hun ogen, — dan kòn je niets zien.

„Hè, mijn kap wil aldoor afwaaien,” klaagde Leentje; „toé, vervelend ding!” En met één hand, onder de keep

uit, ging ze hem vasthouden. Wat werd die hand nu koud!

„Toe, geef mij een arm,” zei Miek, „’t wordt al zo donker!”

„Geef jij mij maar een arm,” vond Leentje, „ik moet mijn kap vasthouden.”

Miek stak bij Leentje in, en hield haar stevig vast. Zo liepen ze een tijdlang vlak naast elkaar, en tornden gebogen tegen de wind op, die al sterker werd.

„’k Geloof nooit, dat ik op tijd thuis kom,” zei Miek bedrukt, „’t was al tien over vijf op de klok, en we komen nu maar zo langzaam vooruit.”

„’k Weet ’t ook niet, hoor, maar ’t kan mij zo veel niet schelen,” zei Leentje. „Moe weet wel, dat ik altijd een poosje op de molen *blijf*, als ik er heenga.”

Miek antwoordde niet, maar ze dacht er aan, dat haar moeder zo ongerust zou zijn, als ze later thuis kwam, dan afgesproken was. Het huilen stond haar nader dan ’t lachen.

„Wat ben je still!” zei Leentje na een poos; „ben je zó bang, dat je een standje krijgt als je thuiskomt?”

„Ja — nee....” Miek slikte iets weg, — „maar Moeder zal zo bang zijn, als ik zo lang weg blijf....”

Haar lippen trilden. ’t Was ook zo’n akelige tocht; ze waren nog zo vreselijk ver van huis, en je kòn zo niet opschieten in die felle wind, terwijl de sneeuw je in de ogen joeg.

„Nou, kom maar, hoor,” troostte Leentje, „’t wordt mischien niet eens zo véél over halfzes, eer je thuis bent.”

„Ja, maar ’t is nu al donker!”

Dat was waar. De bomen kon je nog zien, maar slechts ternauwernood, door ’t geweldige sneeuwen.

Ze gingen onwillekeurig al langzamer lopen; wat werden hun voeten moe van ’t stappen door de sneeuw!

Opeens stond Leentje stil —: „Zeg, ik weet wat! Dan kun jij veel vlugger thuis zijn! Er is hier vlakbij een bin-

nenpad, dwars door 't land, en dan over de spoorlijn, dat komt dicht bij jullie huis uit. En dat is vast niet meer dan tien minuten lopen. Ik ben 't van de zomer vaak gegaan!"

„Nou, maar daar weet ik toch de weg niet!"

„O, ik ga met je mee! Voor mij is 't niet zó erg, of ik wat later thuis kom. Dan breng ik jou eerst weg. Weet je, dat pad komt uit bij die houtplaats van Elderts, dat is vlak bij je huis!"

„Hè ja, zeg, laten we dan maar gauw gaan!"

Het binnenpad, dat ze nu insloegen, liep eerst een eind langs bosjes. Hier was 't meteen wat luwer, ze konden weer rechtop lopen.

„Fijn, hier is 't ook beter om te gáán!"

De sneeuw had langzamerhand hun schoenen doorweekt. Ze begonnen natte voeten te krijgen.

Miek had nog zelden zó naar huis verlangd, en ook Leentje begon er nu genoeg van te krijgen. Toch sprak ze zichzelf en haar vriendinnetje maar moed in:

„Je zult zien, nou zijn we d'r gauw. Achter 't bos buigt de weg af naar rechts, dan komt de spoorlijn, en dan ben je ook zó op de grintweg."

Maar het duurde langer dan ze gedacht hadden, eer ze het bos voorbij waren, en toen — hoe vreemd! — boog de weg niet naar rechts, maar naar *links* om.

„Da's gek," zei Leentje, „zo was 't van de zomer niet."

Ze besloten toch, het pad maar naar links te volgen. Wat konden ze anders doen? Rechts was een brede sloot. Over die sloot had in de zomer een vonder gelegen, maar dat herinnerde Leentje zich niet meer.

Daar liepen ze nu. Geen bosjes beschermden ze meer. De wind greep ze weer met nieuwe kracht. En, wat het ergste was, ze konden de weg haast niet onderscheiden. Er was geen boom en geen hek langs het pad, en ze zagen nauwelijks, wáár ze gingen.

Soms stapten ze in een wagenspoor, zodat de sneeuw

haar boven de enkels kwam. Dàn weer gleden ze haast van de schuine kant in de sloot, die aan één kant het pad volgde.

't Werd Leentje beklemd om 't hart. Wat had ze gedaan! Ze wist heel niet, of dit nu de goeie weg wel was! Van de zomer had ze 't zo gemakkelijk kunnen vinden, maar nu....?

Veel beter hadden ze op de grote weg kunnen blijven, dan waren ze nu al aan 't dorp geweest!

Maar helemaal terugkeren naar de laan van de molen? Nee, daarvoor waren ze al veel te ver op dit pad. Waar bleef de spoorlijn toch?

Zonder een woord strompelden de kinderen verder. Eindelijk stond Miek stil. Ze barstte in zenuwachtig snikken uit.

„Ik kàn niet meer! Ik ben zo moe.... En 't is hier zo èng! We zijn vast verdwaald! Ik wou, dat ik thuis was!”

Leentje had de arm om haar vriendinnetje heen geslagen; ze wist geen raad....

Miek droogde haar tranen al weer en zei:

„Ik wil eventjes zitten, we zijn net langs een grote steen gekomen!”

„O nee, nee, niet doen!” smeekte Leentje, „het is veel te koud; dan kun je dood vriezen! Kom, loop nog maar een eindje mee, — misschien zijn we zó op de grintweg!”

Maar ze geloofde zelf niet, wat ze zei. Dicht tegen elkaar stonden ze midden in het eenzame, donkere land, en om hen heen waren de wilde, warrelende vlokken.

Toen fluisterde Leentje, en haar stem klonk schuchter:

„Zullen we bidden?”....

Miek knikte.

Ja, dàt was het enige wat ze doen konden nù. Ze vouwde haar handen. Leentje deed het ook. Ze sloten hun ogen. Toen was het even heel stil. Je hoorde alleen de jagende sneeuwwind.

Toen klonk Mieks stem, zacht en verlegen:

„Lieve Heere, wilt U ons alstublieft helpen? Wij zijn verdwaald en het is zo donker. Wij weten geen raad.... Maak alstublieft, dat wij gauw weer thuiskomen.... om Jezus' wil. Amen.”

Nog even stonden ze heel stil. Ze schreiden niet langer. 't Was net, of alles nu niet zo erg meer was. Er was Eén, Die het wist, Eén die kon helpen!

Leentje zei: „Zullen we teruggaan?”

„Ja, toe maar,” vond Miek.

Toen ze zich omkeerden, om dezelfde lange, moeilijke weg weerom te gaan, zagen ze meteen een lichtje in de verte.

„Kijk es! Zou daar een huisje zijn?”

Maar nee, het lichtje bewoog; het was veel dichterbij, dan ze dachten.

„Een fietslantaarn!” riep Miek, „hij komt hierheen!”

„O, nou kunnen we de weg vragen! Gelukkig, zeg!”

Wat waren de meisjes blij! Dat er iemand aan kwam, ja, al dicht bij was.... Het gaf ze ineens zo'n warm gevoel van veiligheid.

Daar was de fietser al. Het sterke licht van de carbidlamp scheen over de sneeuw; de meisjes gingen terzijde van het pad staan, en riepen tegelijk:

„Ho! Mijnheer! Wilt u ons de weg wijzen!?”

Toen klonk hun plots een welbekende stem in de oren:

„Maar kinderen, hoe komen jullie hier? Verdwaald in de sneeuw? Wat is dat nou?”

't Was — de postbode! Jochems, die aardige postbode! Ze hadden hem wel om de hals kunnen vliegen.

„Oo, Jochems,” — ze praatten door elkaar — „we zijn naar de molen geweest! We wilden een kortere weg nemen.” „O, en het werd zo donker! En we kunnen de grintweg maar niet vinden!” „De weg ging linksom in plaats van rechts!”

„Waar moeten jullie heen?” vroeg Jochems.

„Naar mijn huis,” zei Miek. „Moeder zal zo ongerust zijn!”

„Moeten we helemaal terug?” vroeg Leentje.

„Welnee, stakkerts. Wou je dat hele eind teruggaan? Nou nog mooier! Je bent immers vlak bij de grote weg!”

„O ja, Jochems, is 't heus?”

„Warempel wel; ga maar mee. Ik breng je er dadelijk heen.”

„Komen we dan toch bij de houtplaats uit?”

„Nee, een eindje verder; bij 't kapelletje.”

„O, gelukkig!” zei Miek; „da's toch ook dicht bij ons huis.”

Gemoedigd stapten ze nu voort. Jochems liep ook bij de fiets, en bij 't licht van de lantaarn konden ze nu het pad best zien.

Een paar minuten maar — dáár waren ze al op de weg.

„Zo kinders, nou zie je wel waar je bent, hè? Vlak bij 't dorp. Kunnen jullie 't nou verder vinden?”

„Ja, o best, Jochems, dank u wel! Nou zijn we zó thuis.”

De postbode sprong weer op de fiets; en de kinderen repten zich voort zo snel ze nog konden.

„O, wat gelukkig, dat we niet dat hele eind terug hoef-

den! Dan waren we nog in geen uur thuis geweest.”
„Nou, en we waren vast nòg eens verdwaald! Misschien waren we altijd maar rond blijven lopen in 't donker!”
Ze griezelden.

Ineens zei Miek zacht, maar vol overtuiging:

„Dat heeft de Heere gedaan!”

„Wát?” vroeg Leentje.

„Nou, we hadden toch net gebeden? En toen kwam Jochems er aan!”....

„Ja, dat is waar,” antwoordde Leentje nadenkend.

Daarna zwegen ze allebei, ieder in haar eigen gedachten verdiept.

Ze waren blij, toen het dorp bereikt was.

3. THUIS

„Nu ben ik er zó!” zei Miek blij. „Dáár — o kijk, het buitenlicht brandt!”

Ze zagen een jongen op de stoep staan, bezig zijn fietslantaarn in orde te maken. Het was Jop.

Nauwelijks zag hij de meisjes aankomen, of hij riep hard voor het raam: „Daar zijn ze al, Moeder!”

„Ik zou net naar jullie gaan zoeken,” kwam hij toen.

„Waar ben je toch zo lang gebleven, Miek! Je lijkt wel een sneeuwpop!”

Inderdaad waren de meisjes aan één kant wit besneeuwd. Miek sloeg haastig haar keepje wat af, stampte op de stoep de sneeuw van haar schoenen en was in een wip naar binnen.

Moeder kwam juist in de gang, met een ernstig gezicht: „Kind, wat heb je me ongerust gemaakt. Waar ben je toch gebleven? Ik had nog zo gezegd....”

Maar dat was te veel voor Miek. Ze barstte opeens in snikken uit.... „We.... zijn.... verdwaald!” verstond moeder.

Ze nam het opgewonden kind mee naar de kamer, maakte

haar keep los, waar Miek met ijskoude vingertjes tevergeefs aan peuterde, en sloeg haar armen om Miek heen. „St, stil maar, kindje, straks zal ze 't moeder wel vertellen, hè? Nu eerst maar lekker warmen, zo....”

Van buiten klonk Jops stem: „Ik zal Leentje maar even wegbrengen, Moeder?”

„Ja, jongen, dat is best,” antwoordde mevrouw Vendelo. „Maar moet ze zich niet even warmen?”

Jop was al weg.

Leentje had zijn medelijden opgewekt. Wat stond ze daar te beven, zo nat en koud. En ze moest nog een eind!

„Ga maar gauw achterop zitten,” en hij hield de fiets klaar, „ik breng je wel even thuis!”

Daar was Leentje blij om. Gauw wipte ze op de bagagedrager, en daar ging 't heen. Hè, wat wiebelde dat eerst. Maar op de weg ging 't beter. Wat moest Jop trappen door die verse sneeuw!

Daar was de kerk al. Nu de bocht om.... Hè, daar slipten ze haast!

„Ben je d'r nog?” riep Jop lachend achterom. Hij hijgde van het zware trappen.

„Ja hoor!” lachte ze terug, „maar ik kan nu verder wel lopen!”

„Ben je wijs! We zijn d'r zo!”

Drie minuten later stond Leentje in de gang, en trok haar natte spullen uit.

Haar moeder was gelukkig niet erg ongerust geweest. „Ik dacht, dat oom je wel thuis zou brengen, omdat het zo sneeuwde!”

„Oom was uit,” vertelde Leentje, en kroop lekker dicht bij de kachel. Hè, heerlijk toch om warm en veilig thuis te zijn!

Acht uur riep de koekoek uit zijn bruine hokje, in de gang van 't meestershuis.

Mevrouw Vendelo keek eens naar haar dochttertje.

„Maar Mieke, kind, zit je te dutten? Ik zou maar gauw naar boven gaan; het is al acht uur.”

Miek schrok op. Ja heus, ze was over haar aardrijkskundeboek ingedommeld.

„Moeder, ik wou zo graag op Vader wachten,” klonk het weifelend.

„Nee, liefje, vanavond niet, hoor! Vader kan wel laat thuiskomen van de vergadering; en je voelt zelf wel, dat je nu nodig naar bed moet! Zo'n avond vol narigheid, daar word je moe van!”

„'t Is de moeite waard!” spotte Jop van achter zijn boeken-verschansing, aan de andere kant van de tafel. „Die meisjes lijken wel van kraakporcelein!”

Miek had echter werkelijk geen „fut” meer, om op zo'n plagerijtje in te gaan. Ze stond op — hè, wat waren haar benen stijf. Ze ruimde haar boeken weg, en zakte langzaam de kamer uit, maar nog even kwam haar hoofd om de deur:

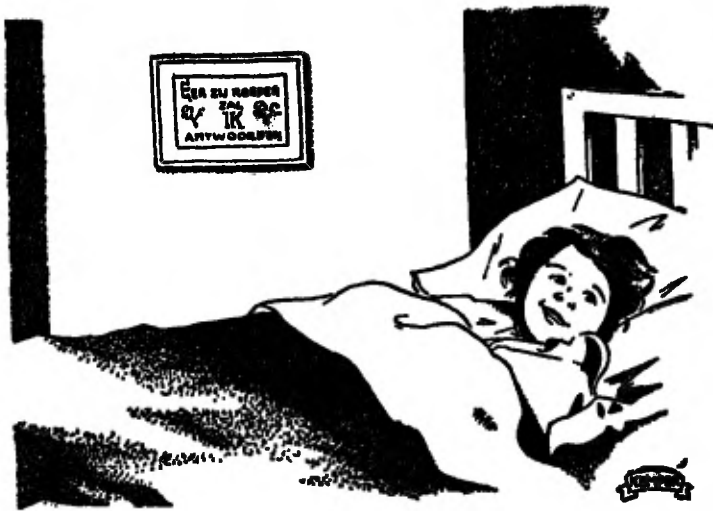
„U komt me toch instoppen, Moes?”

Tien minuten later lag Miek in haar bed, heerlijk warm door moeder toegedekt. Nog even zaten ze samen hand in hand, nadat het avondgebed was opgezegd. Alleen Mieks hand piepte onder de dekens uit, en moeder zat op de rand van het bed, en hield dat handje vast.

Toen vroeg moeder zacht: „Wat dacht je wel, kind, toen je zo aan 't dwalen was in de sneeuw?”

Miek begreep wel, wat moeder bedoelde, en ze fluisterde: „We hebben ook gebeden, Moes — en toen — toen dadelijk, kwam Jochems er aan.”

„Wat heerlijk, meiske...” Even dacht moeder na. En toen zei ze: „Weet je wel, wat er op die tekst met rozen staat, in zilveren lettertjes: „Eer zij roepen, zal Ik antwoorden.” Dat is nou echt gebeurd. Want de Heere had het zo bestuurd, dat Jochems *al onderweg was*, toen julie gingen bidden. Hij stuurde dus al hulp, *voordat* je geroepen had!”

Ja, dat was ook zo. Het was haast te groot om te mogen denken, dat God zo voor je gezorgd had. Onwillekeurig vouwde Miek de handen.

„Ja,” zei moeder, en drukte, terwijl zij opstond, nog een kus op Mieks voorhoofd, „nu moet je Hem maar hartelijk danken, hè? Maar dat kun je alleen wel! Welterusten, lieveling!”

„Nacht lieve Moes!” Dat was Miek’s laatste woord tegen moeder die avond. Maar niet haar laatste woord tot God, want tot Hem heeft ze er nog meer gezegd.

Daarna lag ze een poosje stil, met een glimlach om haar mond. Zo fijn was het hier, veilig en warm, in je eigen bed! . . . Hoor buiten de wind eens waaien! Wat zal het koud en donker zijn!

Toen draaide ze zich op haar rechterzij, en zakte direct in slaap; maar de glimlach bleef op haar gezicht.

4. PLANNEN

Miek trok een grote paardehaar uit de rood-pluche sofa van Leentjes moeder. Ze zaten samen in een hoekje, om schoolwerk te leren, en Leentje had al haar aandacht bij de jaartallen, zodat ze van de paardehaar niets merkte.

Tastend gleek Mieks hand over het zachte pluche. Daar had je weer zo'n hard puntje, — trekken! — ja, nòg een stijve paardehaar — tjô, wat een langel! Ze legde er een lus in, en probeerde die om Leentje's wipneus te binden. „Toe, schei uit — wat heb je daar?” schrok deze op. „Och kind, zit éven stil, ik maak je mooi,” grinnikte Miek.

Maar Leentje was er niet van gediend.

„O, zit je onze sofa uit mekaar te plukken! Schei je uit! Hij is nog van grootmoeder geweest, niet doen!”

Lachend gaf ze haar vriendinnetje een mep; het werd een kleine schermutseling, en de veren van de oude sofa kreunden onder de last van het stoeiende tweetal.

Wat werd het een gelach en gehijg; ze hadden elkaar flink te pakken, en even later — bom! daar rolden ze al op de grond.

Van de schrik lieten ze meteen los, en bleven proestend elkaar aan zitten kijken.

„O! Jij hebt haren van mij in je hand! Kijk eens!” wees Miek, „*mensenhaar* heb je uitgetrokken! Da's veel erger dan paardehaar!”

„Maar jij kunt het beter lijden dan onze oude sofa!” gaf Leentje terug.

Nu strikte de een zich het haarlint opnieuw, dat afge-zakt was; en de ander maakte de drukkertjes van haar losgesprongen jurk weer dicht. Toen sloegen ze de armen om elkaars hals en zo, zittend op de grond met hun rug tegen de sofa, gingen ze aan 't filosoferen. De paardeharen werden met Mieks uitgetrokken haartjes tot een

draadje gevlochten, dat was nu de „vriendschapsband” waarvoor ze beiden een offer gebracht hadden, vonden ze.

In de achterkamer hoorden ze Leentje's moeder praten met de dame, die gekomen was om zich een japon te laten aanmeten. Moeder „kon daar geen kinderen bij gebruiken”, en had daarom in de kleine voorkamer het petroleumkacheltje neergezet, zodat de meisjes hier knusjes samen konden zitten werken.

„Ken jij je jaartallen al?”

„Nou, bijna. Je moet me maar eens overhoren.”

„En jij mij. Fijn, morgen *tekenen* op school. Mag jij ook al met waterverf?”

„Ja, maar dit voorbeeld nog niet. Dat moest alleen met zwart krijt. 't Is een huisje in de sneeuw.”

In de sneeuw! Nu denken ze ineens allebei weer aan 't zelfde. Even is het stil.

„Weet je nog van eergisteren!” zegt Miek.

„Hè, wat was ik toch bang. Ik dacht dat ik nooit weer thuis kwam!”

„Nou, en ik vond het zo naar. En ik begreep er niets meer van. 's Zomers is die weg zo gemakkelijk te vinden!”

„'s Zomers, ja, als 't lang licht is. Zeg — hoor eens,” vervolgt Miek, na een korte aarzeling.

„Ja, wat is er?”

„Ik heb gedacht — weet je — ik wou zo graag —” Weer aarzelt ze. Maar als Leentje stil blijft luisteren, gaat ze verder:

„Weet je nog wat de meester laatst vertelde van dien jongen, die geen geld had voor de zedings-collecte, en die toch zo graag wat voor Jezus wou doen? En toen ging hij zelf op de schaal staan. Hij wilde zich helemaal wel geven. — Daar moest ik op bed aan denken, gisteravond. — Zie je, de Heere Jezus heeft ons zo geholpen. Nu wilde ik zo graag iets voor Hem doen....”

Fluisterend kwamen de laatste zinnen er uit. Maar

Leentje had alles wel verstaan, en heel goed begrepen ook.

„Ja, dat wil ik ook wel. Maar wat kunnen wij doen? Bedoel je.... geld aan de zending geven? — Ik heb haast niks in mijn spaarpot”....

„Nee, ik ook niet veel, maar dat bedoel ik niet. We zouden toch wel iets kunnen bedenken om te doen. 'k Heb liggen verzinnen in bed. Weet je, wat ik dacht?”

„Nou?....”

„We konden met een busje rondgaan, bij al de kennissen van Vader en Moeder en dan halve stuivers ophalen voor de Zending!”

„Waarom halve stuivers? Een dubbeltje helpt beter,” zegt Leentje practisch.

„Nee, dubbeltjes zullen ze zo maar niet willen geven. Maar een halve stuiver wel. En als we dan *iedere* week gingen, dan werd het toch nog een dubbeltje in de maand bij iedereen.”

„O ja, en als je dan een boel mensen had, waar je heen ging, bijvoorbeeld twintig, dan was 't al twintig dubbeltjes elke maand.”

„Nou, is dat niet fijn! Twintig dubbeltjes, da's twee gulden in de maand — dus vier en twintig gulden in het jaar.”

Nog even babbelen ze er over door. Het is zo fijn, om zo veel geld te kunnen verzamelen voor de arme heidenkinderen.

„Maar wanneer moeten we met die bus lopen?” vraagt Leentje.

„Nou, Zaterdagmiddags.”

„Ik weet niet of ik dan wel kan; ik moet Zaterdag Moeder helpen, en ook boodschappen doen,” zegt Leentje bedrukt.

„Nou, dan Woensdags, of door de week. Dat zien we wel!”

Daar komt Leentje's moeder door de deur.

„Zo, meiskes, kom nu maar weer binnen, hoor! Dan drinken wij een kopje thee.”

„Moes, weet u wat we willen gaan doen? Met een busje lopen om halve stuivers voor de Zending op te halen!” vertelt Leentje dadelijk.

„Zo kind, dat is wel aardig. Hoe kom je op 't idee! En waar halen jullie een busje vandaan?”

„O, ik vraag of Vader er een bestelt,” ijvert Miek, „en dan plakken we er een papier op, waar op staat: *Zending-halve-stuiver* of zo.”

„Mooi,” zegt de juffrouw onder het theeschenken, „je moet er thuis maar eens over praten, Miek. Vader zal je wel zeggen, of het kan.”

„Dat kan toch vast? Dacht u dan niet?” Miek zet verbaasde ogen op.

„Ik weet het niet, je moet maar eens zien.”

Na het kopje thee gaan de meisjes weer aan hun schoolwerk. Maar telkens als ze even opzien wordt er een blik van verstandhouding gewisseld: zij hebben nu samen een fijn plan.

5. HET MOEILIJKSTE

„Een zucht geeft lucht
Aan een hart vol smart! —
En mijn lieve zus
Die kijkt zo zwart!”

Zo rijmde Jop. Met saamgeknepen ogen keek hij spottend naar Miek, die met een boek bij de leeslamp zat, en af en toe een diepe zucht liet horen.

„Och jô, je kijkt zèlf zwart. Ga toch dóór!” klonk het snibbig terug.

„Om u te dienen, jongedame. Ik wou juist dóórgaan: Mijn lieve zus, die kijkt zo zwart, Die heeft bepaald wat op haar hart.”

„Daar heb jij wat op je gezicht!” en Miek d'r boek vloog door de kamer en raakte, goedgeमित, Jop tegen zijn wang.

„Dank je!” riep deze onverstoobar, terwijl hij 't boek greep, en het onder zich legde, op de stoel; nu zat hij er bovenop, stak de handen in de zakken, en zag er echt onwrikbaar uit. „Was 't mooi om te lezen?” plaagde hij toen nog.

„Flauwert! Geef hier!” kwam Miek boos.

„Denk er niet over!” lachte haar broer.

Zijn kalmte tergde Miek nog meer; ze was toch al in een slechte bui; hè, wat was alles vandaag toch vervelend!

Met een snelle greep probeerde ze 't boek te pakken te krijgen, maar Jop hield haar bij haar polsen vast. „Mis, poes!”

Nu werd Miek werkelijk woedend, nog meer om zijn spottend gezicht, dan omdat hij haar zo hardhandig in zijn greep hield.

„Laat je me los!” — en meteen gaf ze hem een schop tegen zijn been.

„Au, klein nest, wat een katje ben je toch!” en meteen stond hij op om haar een afstraffing te geven. Miek sloeg echter met haar kleine vuisten heftig van zich af. Op dat ogenblik ging de kamerdeur open, en moeder kwam binnen.

„Kinderen!” klonk het ontstemd. „Schei direct uit met dat vechten. Wat is dat nu weer?”

„Och, Moeder, dat kind is dadelijk giftig,” zei Jop.

„Jij hebt zeker weer geplaagd,” vorste moeder.

„De moeite niet waard. Maar madam is uit d'r hum! Wat heeft ze toch?”

„Nou jongen, je moest maar aan je werk gaan,” vond moeder. „Je bent toch nog niet klaar? Ga dan je orgellessen leren, je hebt weinig geoefend, deze week!”

Miek had zich, met een kleur als vuur, teruggetrokken naar het hoekje onder de leeslamp. De tranen stonden haar in de ogen. Die ellendige jongen! Haar altijd te kleineren! En 't was tòch al zo'n nare dag vandaag! Alles liep haar tegen.

Schuin keek ze naar moeder. Of ze nog een standje krijgen zou, over haar kribbigheid? Maar moeder zei niets. Zou moeder begrijpen waarom ze. . . ?

Het boek, waarin ze alweer een poos had zitten turen zonder iets te zien, sloeg ze dicht. Lezen werd niets, als je aldoor aan andere dingen dacht. Ze zou nog maar wat aan het truitje gaan breien, dat schoot al zo mooi op.

Wat was 't stil in de kamer, als niemand wat zei! O, daar begon Jop orgel te spelen. Dat was tenminste iets.

Al breiende zat ze te denken. Dat alles zo akelig was vandaag, kwam dáárom, dat ze nu weer niet doen mocht wat ze zo graag wou. En 't was toch zo'n fijn plannetje geweest. Nou ja, dat had vader ook wel gezegd. Maar hij wou het toch niet hebben!

Bij alle mensen uit hun kring *ging* al een Zendingsbus rond, zei vader. Of ze dat dan niet wist? Toen had ze gezegd: „Nou, dan niet voor de Zending, maar voor de

weeskinderen van Neerbosch, of voor de blinden."

Maar vader had gezegd: „Liever, *beginnen* is niets, maar *volhouden*, dat is de moeilijkheid. 't Zou veel te lastig worden, op de duur. We zullen er maar niet mee *beginnen*."

Ze had nog willen zeggen dat ze 't voor den Heere Jezus wilde doen, — maar toen was Jop net binnen gekomen, en kon ze 't natuurlijk niet vertellen. Zo was 't er bij gebleven: het mocht niet.

Nu was 't Zaterdag. Uit pure verveling was ze vanmiddag maar dadelijk haar schoolwerk gaan maken. Leentje kon niet komen, die moest haar moeder helpen.... En nu was de middag zo saai geweest, en geëindigd met ruzie.

„Miek," zei moeder, „wil je even de tafel dekken? We eten wat vroeger vanavond, want ik moet nog het dorp in!"

Dat ook nog! Moeder weg, hè, wat ongezellig. Lusteloos stond ze op, legde haar breiwerk weg, en begon te dekken. Het laken met de bloempjes — zo — nu de borden, messen en vorken. Hier de broodschaal, daar de jam, de kaasstolp, de boter. Wacht — was er warm water? Even wat water in de boterwarmer doen — klaar! „Goed zo!" prees moeder, en ze trok Miek naar zich toe. „Ga eens even je haar borstelen, en je huil-toet afwassen, anders vraagt vader straks, wat er gebeurd is!" fluisterde ze.

„Moeke, waarom gaat u nou weer weg?" klonk het even zacht terug. Maar het antwoord monterde Miek heel wat op.

„Je mag mee," fluisterde moeder in haar oor.

Opgefrist kwam ze terug. Jop wou er een opmerking over maken, „na regen komt zonneschijn" of zo iets; maar moeder gaf hem een wenk, om het plagen nu maar te staken.

Vader kwam uit het studeerkamertje met een inktvlak

op zijn neus, wat aanleiding gaf tot groot gelach. Hij keek daarbij zeer verbaasd, want hij was zich van niets bewust. O, de vulpen had zeker weer gelekt!

Na het eten zei moeder: „Zou Piet de Wit straks niet met je komen schaken, Jop?”

„Ja, Moeder, hij zal zo dadelijk wel komen, hij is altijd nogal vroeg.”

„En vader moet misschien nog werken?” — Er kwam geen antwoord. Vader was al weer naar zijn kamer gegaan.

„Nou, dan ga ik eerst maar even boodschappen doen met Miek. Ik denk, dat we tegen acht uur wel terug zijn!”

„Is het wel vertrouwd, twee meisjes zo alleen in 't donker?” plaagde Jop, en hielp zijn moeder in haar mantel. Deze streek haar flinken zoon eens door zijn haar, en kaatste terug:

„Zou het wel vertrouwd zijn, twee kleine jongens zonder toezicht achter te laten? Als ze eens aan de lucifers zitten!”

Miek had zich intussen ook aangekleed; haar lekkere dikke winterjekker; de wollen muts op, en ski-sokjes aan, want het was koud.

Stevig gearmd stapten ze weg, de prikkelende vrieskou in.

Een poos liepen ze zwijgend. Miek, die anders altijd babbelde, was er nog niet weer „bovenop”, dat merkte moeder wel. Ze kende haar dochtertje zo goed, en wist dat ze niet behoefde te vragen. Miek zou straks vanzelf wel beginnen over wat haar drukte. En al zou ze er *niet* over spreken, moeder had het heel goed begrepen. De teleurstelling was ook wel groot geweest. Het kind was zo vol vuur om iets heel moois te doen; en nu dat onmogelijk bleek, was een leeg, verdrietig gevoel onvermijdelijk.

Jammer, dat ze in zo'n stemming meestal kribbig werd, en zo weinig van Jop kon verdragen.

Die ruzie vaak tussen haar kinderen, was moeders groot-

ste verdriet, en met een zucht keek ze naar haar dochtertje, dat echter op dit ogenblik nergens anders aan dacht dan aan de mooie sterren, waar ze naar liep te turen.

„Kijk eens, Mams, wat is de avondster weer groot. Net of hij dichterbij komt!”

„Ja, en wat schittert hij!”

„Weet u de grote Beer te staan, Moeder? Jop heeft hem mij laatst gewezen, maar nu zie ik hem niet meer.”

Maar moeder kon hem ook niet vinden. Tussen de kale boomtakken schenen de sterren zo helder door. Prachtig was de winter-avond hemel!

Maar een ander licht trok nu hun ogen: de rood-verlichte letters van hotel „Ruimzicht”. Daar voorbij, dan waren ze ook in de winkelstraat. Hier was 't druk, op Zaterdagavond. Echt gezellig, vond Miek.

Enkele winkels moesten ze binnen; ze troffen het nogal, ze hoefden niet lang te wachten. Wat waren de étalages mooi! Ja, het ging tegen Kerstmis.

„Zullen we nog even doorlopen naar die grote nieuwe winkel van „De Duif”, Moes, daar is één zo'n leuk raam,” zei Miek.

't Was nogal een eindje weg, maar ze deden het toch. Wat aardig, al die poppen in winterkleren, op een vloer van wattensneeuw. Ze waren aan 't sleetje-rijden en sneeuwballen-gooien, je zag de grappigste houdingen.

„Wat verzinnen ze toch!” zei moeder.

Nu moesten ze terug. Ze waren ook echt moe geworden. Toen ze langs een lunch-room kwamen, bleef moeder plotseling stokstijf staan.

Miek keek haar vragend aan.

„Ik kan geen stap meer verder,” zei moeder.

Miek schrok.

„Wat is er, Moes? Hebt u iets?”

„Ik kan hier haast niet voorbij komen.” Moeder lachte om Miek's verschrikte gezichtje.

„Ruik je niet, wat een heerlijke geur er uit deze winkel komt?”

Toen begreep Miek het. Ze begon ook te lachen.

„Doet u dan maar als de hondjes en snuffel eens waar dat lekkers is, dat zo heerlijk ruikt,” zei ze en ze deed de winkeldeur al open.

Ja hoor, nu kwam moeder weer op gang. Samen stapten ze de banketbakkerij binnen, waarachter een salonnetje was waar je wat kon gebruiken.

Tot Mieks grote vreugde bestelde moeder thee met gebakjes, en weldra zaten ze allebei met 'n verse roomsoes voor zich, heerlijk uitrustend in een sofahoekje.

Het was behaaglijk warm in de lunchroom. Miek dacht: „O, wat zitten we hier knus.” Ze stak haar arm door die van moeder en keek stil-vergenoegd naar de dampende thee en de roomsoes.

„Alleen maar jammer, dat Vader er niet bij is, Moeder!” bedacht ze toen opeens. „Nu zit hij maar te werken en te werken, en krijgt niet eens een soes!”

„Nou, dan nemen we er een voor Vader mee.”

„Ja, dat doen we! O ja, moes, dan heeft die ook wat mee van ons pretje!”

„Dus we nemen er één mee naar huis?” vroeg moeder.

„Ja, of twee! Vader lust er best twee!” antwoordde Miek argeloos.

„En Jop?” kwam moeders vraag.

„O ja — nou, dan ook maar een voor hem,” maar erg geestdriftig klonk het niet.

Moeder zuchtte even. Ze keek eens rond. Er waren geen andere mensen in de salon. Ook in de winkel was weinig te doen op 't ogenblik. Moeder had met haar meisje het rijk alleen.

Ze trok Miek wat dichtter naar zich toe, en zei, terwijl ze onderzoekend naar het frisse kindergezichtje keek:

„Jammer, dat Jop niet mee kon gaan, door de schaakpartij!”

„Niks jammer!“ kwam Miek dadelijk, „ik ben veel liever met u alleen. Hij zou me toch maar weer plagen!”

„En jij zou weer dadelijk boos worden om een kleinigheid — nee, dan is 't maar beter zó —!” zei moeder zacht en haar stem klonk verdrietig.

Miek was stil. Ze begreep best, wat moeder bedoelde, die altijd zo'n verdriet had van haar gekibbel met Jop. Maar wat had hij haar ook altijd te plagen?

„Wat was dat nou vanavond weer met jullie?” klonk moeders zachte stem even later, „waarom vochten jullie met elkaar?”

„Och, ik zat te lezen, en hij plaagde me en maakte gekke rijmpjes, en — toen gooide ik hem met mijn boek — en toen ging hij er op zitten en wou het mij niet terug geven!”

„'t Is de moeite waard!” zei moeder. „Moest je daar nou zo boos om worden?”

Miek liet haar hoofdje zakken en zweeg.

„Maar ik begrijp het wel,” ging moeder na een poosje voort, „er was iets wat je naar vond, en daardoor was je in geen best humeur. Toen kon je ook weinig van Jop verdragen, is 't niet zo, vrouwtje?”

Wat zei moeder dat lief. Miek legde haar hoofd tegen moeders schouder, en knikte hard van ja.

„En zal moeder nu eens raden wat het was, dat je zo vervelend vond? — Je wou zo graag wat moois doen, is 't niet zo? Je had je er op verheugd, en als het goedgevonden was, dan had jij nu vanmiddag al kunnen beginnen. Nu mocht het niet, en inplaats van een welbestede middag, had je een paar saaie uren zitten lanterfanten. En dat gaf een onvoldaan gevoel, niet?”

Moeder keek naar het hoofdje, dat tegen haar schouder lag, en ze zag dat Miek tranen in de ogen had. De hele akelige middag kwam haar weer voor de geest. — Wat had moeder het goed begrepen! Maar toch niet alles....

„'t Was dáárom zo naar, om.... om....dat we 't voor

Jezus wilden doen!"

Hortend kwam het er uit.

„We? Wie dan nog meer?” vroeg moeder.

„Leentje en ik, Moes! Om — Maandag — dat Hij geantwoord heeft. . . .”

Nu ging moeder een licht op. Ze drukte haar meisje tegen zich aan, en streelde het blonde hoofd.

„Wat lief van jullie, om den Heere te willen tonen, hoe veel je van Hem houdt. — Maar dat kun je tòch doen. Er is een heel mooie gelegenheid.”

Miek hief haar gezichtje op, en keek moeder vol verwachting aan. Deze vervolgde iets langzamer:

„De Heiland heeft zelf gezegd: Hieraan zullen ze zien, dat jullie mijn discipelen zijt, als jullie *liefde* hebt onder elkaar.” —

Miek wachtte nog — ze begreep niet, waar moeder heen wilde.

„Dàt is het dus,” ging moeder voort, „wat de Heere van je wil, dat je doet.

Kijk eens, als ik jarig ben en jullie wilt mij iets geven — en ik zeg dan: „Kinders, ik heb eigenlijk niets nodig, maar als je me iets geven wilt, geef me dan een mooie cyclaam, dat heb ik 't allerliefste,” en als jullie me dan een nieuw klokje geven, terwijl ik klokken genoeg heb, en niet weet waar ik deze nu weer neer zal zetten, zou je mij dan een groot plezier gedaan hebben?”

Nee, natuurlijk niet, dat begreep Miek wel. „Ik zou een cyclaam geven, daar hadt u om gevraagd.”

„Net,” zei moeder. „En nu heeft de Heere Jezus van ons gevraagd: liefde te hebben onder elkaar. Dacht je niet, dat de Heere er ook verdriet van heeft, als je zo kibbelt met Jop? Twee schaapjes van Zijn kudde, die elkaar telkens stoten en bijten, is dat nu wat? En jij kunt er veel aan doen. Als je niet zo opvliegt bij een plagerijtje, als je wat minder kattig werd, en jezelf eens beter beheerst!... Iedere keer als jij je mond dichtknijpt, en niets terug

zegt, — of als je vriendelijk tegen Jop bent, en lacht als hij je plaagt, — dat is iedere keer een bewijs: ik heb den Heiland lief, ik hou me goed — voor Hem.... En dan geef je Hem iets, waar Hij om gevraagd heeft.”

Doodstil zat Miek tegen moeder aan. Eerst was ze geschrokken, toen ze merkte, wat moeder bedoelde. Maar ze begreep, dat moeder gelijk had. Er was een „taak” voor Jezus, maar....

„Dat is zo moeilijk, Moes! Veel moeilijker dan de Zendingbus!” fluisterde ze.

„Dat is waar! Maar dan kan de Heere Jezus ook zien, dat je echt wat voor Hem over hebt. — Of wil je toch liever het klokje geven?”

Nee, Mieke's besluit was genomen; niet het klokje, maar de cycлаam! Ze keek moeder aan, ernstig en toch blij om 't nieuwe plan, en ze zei:

„Nee Mams, de cycлаam! Ik ga 't proberen!”

„Zó schat, zó mag ik 't horen!” Miek kreeg in de lunchroom een zoen.

Het was laat geworden. Ze stonden gauw op om heen te

gaan. Moeder betaalde in de winkel wat ze gebruikt hadden, en kocht ook nog vijf heerlijke roomgebakjes.

„Vijf, Moeke?” wees Miek en keek moeder vragend aan.

„Wel ja.” Moeder telde lachend op haar vingers: „Vader, Jop, Piet, jij en ik, dat is vijf. We nemen het er vanavond eens van!”

Nu, dat stond de jongedame wel aan. Toen ze nu snel naar huis gingen, om nog vóór achten terug te zijn, had Miek een echt heerlijk gevoel van binnen!

En dat kwam heus niet alleen van de roomtaartjes!

6. OP ZIEKENBEZOEK

't **W**as de laatste middag vóór de Kerstvacantie. Wat een spanning had er geheerst in de klas: de *rapporten* kwamen!

Nu was dat voorbij; ieder zat met een gele envelop vóór zich, waarin het gewichtige papier was opgeborgen.

't Wachten was nu alleen nog maar op de bel; — om *half-drie* zou de school al uitgaan vanmiddag!

„Wat heb jij voor Aardrijkskunde? Ik een acht,” zei Miep tegen Leentje.

„Ik zeven! Maar zeg, ik heb een tien voor Bijbelse Geschiedenis!”

„Aaah,” verwonderde Miek zich, „ik wou dat ik ook een tien er bij had. Voor elke tien krijg ik een kwartje, van Vader!”

Daar klonk meesters stem:

„Kinderen, wie van jullie komt wel eens bij Thor van Bremen?”

Geen antwoord.

„Ja, zie je,” ging meester voort, „hij moet zijn rapport toch hebben. Ik heb geen gelegenheid meer om er heen te gaan, want ik ga vanavond al op reis; wie wil hem nu even zijn rapport brengen?” . . . .

„Niet allemaal tegelijk!” schertste meester, toen niemand

zich aanmeldde voor deze boodschap.

„Het hoeft vanavond niet, het kan morgen ook nog wel. Leentje, woon jij niet die kant uit?”

„Ja, meester,” — en meteen keek Leentje naar Miek, met een vragend knikje, dat zeggen wilde: „ga je mee?”

Meester zag het en besloot:

„Dat is dan maar 't beste, dat jij 't even aan hem brengt; je vriendinnetje wil zeker wel met je meegaan? Een gezellig vacantie-wandelingetje. Hier is Thor z'n rapport; en kijk eens, neem dit boek ook voor hem mee, dan heeft hij wat te lezen, hij is al zo lang ziek. Doe hem de groeten maar van me, en wens hem beterschap en prettige Kerstdagen.”

Daar ging de bel. Ha! nu begon de vacantie.

Nadat meester geëindigd had, drongen alle kinderen om hem heen.

„Prettige vacantie, jongens!”

„Ja meester, u ook!” klonk het over en weer.

Het was een drukte in de gang van je welste.

Miek trok Leentje mee, in een draf, de tuin door en 't meestershuis binnen.

„Vacantie, Moeder!” juichte ze.

„Wel gefeliciteerd, kinderen!” lachte moeder. „Zo, hebben jullie rapporten? Laat eens kijken?”

De cijfers werden gekeurd en het bleek, dat Leentje drie punten meer had. En dan die *tien* voor Bijbelse Geschiedenis!

„Haal jij dat ook eens, vrouwtje, dan doe je mij een groot plezier,” zei mevrouw Vendelo tegen haar dochtertje.

„Moet je maar kunnen,” vond deze, „die Leentje is zo'n boll! La's kijken, Leen, wat heeft Thor er voor?”

Het rapport werd te voorschijn gehaald en bekeken. Een *negen* voor Bijbelse geschiedenis en een *tien* voor lezen, dat was mooi; maar de andere cijfers waren laag.

„Hij is ook zo vaak ziek,” zeiden ze.

„Wat moeten jullie met dat rapport?” vroeg mevrouw.
„Wegbrengen, Moes. Mag ik mee? Zullen we het dadelijk even doen, op de fiets? Leentje heeft de fiets ook.”

Dat werd goedgevonden. 't Was nog zo vroeg in de middag; en op de fiets was 't niet zo heel ver.

„Voorzichtig zijn, hoor!”

Warm ingepakt, met wanten en skisokjes aan, want het was koud, traptten de meisjes de grintweg langs.

„Gunst, moet je die spullen in je hand houden? Geef maar hier, Leen, 't kan in mijn fietstas!”

O ja, dat was een oplossing. 't Boek en de rapporten konden er netjes rechtop in.

„k Ga even bij huis aan,” zei Leentje, „anders weet Moeder niet waar ik blijf.”

„Gaan we er dan in bij die mensen? Dat hoeft toch niet?”

„Och, misschien, dat weet je niet. We moeten hem toch de groeten doen van meester.”

„Ben jij er al eens geweest?” informeerde Miek.

„Nee, nog nooit. 'k Ben blij, dat je meegaat. Alléén zou ik 't vervelend vinden. Het zijn geloof ik zulke vreemde mensen!”

„Bedoel je Thor z'n vader en moeder? Of zijn er nog meer mensen?”

„Nee, z'n moeder is dood,” vertelde Leentje, „een oude meid doet daar de huishouding. En z'n vader is kunst schilder, die is heel vaak op reis.”

„En heeft Thor geen broertjes of zusjes dan? Nee? Ook saai!”

„Zou-d-ie op bed liggen? Wat denk je? Ik vind 't wel een beetje eng, om er heen te gaan! Wat moeten we zèggen?”

Maar nu was Miek flink.

„Kom, meid, wat geeft dat nou! We zijn toch met z'n tweeën!”

Daar waren ze al bij Leentje's huis. Even haar eigen rapport binnen gebracht, en haar moeder verteld van de boodschap die ze doen moest — en daar gingen ze weer.

„Heel ander weer dan toen we hier de vorige keer langs kwamen, weet je nog?”

Nou, òf ze 't nog wisten. Die tocht naar de molen, door de sneeuw, die zouden ze niet licht vergeten.

Nu was 't echter helder vriezend weer. Hier was het laantje al, dat naar de bosrand leidde.

Toen ze op de stoep stonden van 't huisje met de rode luiken, keken ze elkaar verwonderd aan.

„Er is geen bel!” zag Miek.

Meteen zagen ze een zwaar koperen ding tegen de deur hangen.

„Dat is misschien een *klopper*, zoals ze vroeger aan de deuren hadden,” merkte Miek op. „Zal ik eens proberen?”

En, ja hoor, ze kon de klopper optillen. Ze liet hem vallen. Bom!!... Wat dreunde dat! Even wachten.

Slof-slof... daar kwam iemand.

De meisjes hadden nog niet opgemerkt, dat de deur uit een boven- en een onderdeur bestond; en toen nu de bovenhelft opendraaide, keken ze verwonderd op. Ze zagen een oude vrouw staan, met een witte muts op. De vrouw vroeg vriendelijk, wat ze wilden.

„Woont hier Thor van Bremen? We moeten hem zijn rapport brengen, en een boek van den meester.”

„En ook de groeten van meester, en...”

„Kom d'r maar es in,” zei de vrouw, en ze deed ook de onderdeur open. „Ja, je bent hier bij Van Bremen. Thor zal het aardig vinden, dat hij bezoek krijgt!”

De meisjes kwamen de gang in, en veegden uit gewoonte hun voeten op de mat.

„Kom nu maar!” zei de vrouw, en deed de kamerdeur open.

De meisjes stapten binnen, maar bleven toen verlegen staan.

Daar zat een jongen op een lage ruststoel, met zijn rug naar hen toe. Hij had een plaid over zich heen. Een zwarte, glanzende fluit hield hij voor de mond, en, daar

hij de meisjes niet gehoord had, speelde hij door. Wat klonk dat mooi!

„Thor!” zei de vrouw, „bezoek voor je!”

Nu liet hij de fluit zakken, en keek verwonderd om. Daar stonden twee meisjes uit z'n klas.

De jongen lachte.

„Dàg,” zei hij, terwijl hij ze de hand toestak. „Dag Miek, dag Leentje.”

„Dag Thor,” en Miek voegde er bij: „Hoe gaat het met je?”

„O, zo'n beetje; ik mag nou tenminste weer opzitten.”

De vrouw had stoelen bijgeschoven, en de meisjes gingen zitten.

„Hier is je rapport en ook een boek. En meester zei, we moesten je de groeten doen, en prettige Kerstdagen wensen.”

„O, dank je.”

„Meester moest vanavond al met de trein mee, anders had

hij zelf je rapport willen brengen," vertelde Miek.

„Och," zei de jongen, en keek naar de oude vrouw, „dan komt hij ook niet meer!"

Zijn gezicht betrok. Miek dacht: „Zou hij op meester gewacht hebben?"

„Komt meester wel eens bij je?" vroeg ze.

„Ja, laatst nog, maar toen lag ik nog op bed."

Het was even stil. Leentje bengelde met haar benen; ze wist niet wat ze zeggen zou. En Miek en Thor wisten 't al evenmin.

Een beetje verlegen waren ze alle drie. Miek keek de kamer eens rond. Wat zag 't er hier vreemd uit. Een donkere, glad-houten vloer, maar geen kleed er op. Een ronde tafel, en stoelen als bij boerenmensen. Een schouw ook, warempel, net als in een boerderij, met een grote koperen ketel aan een ketting.

Aan de andere wand was een plank, waarop een mooie kruik, en tinnen borden stonden.

Miek draaide juist haar hoofd opzij, om dat eens goed te bekijken, toen ze ineens opgeschrikt werd door een gil van Leentje.

Ze keek — daar zat haar vriendinnetje met de handen in de hoogte, en op haar schoot — een klein geel katje.

Miek lachte hardop. „Kind, ben je daar nou bang van? Geef maar hier!" Miek trok het poesje op haar eigen schoot.

„Nee, maar ik schròk zo," zei Leentje. „Ik dacht niet dat het een poes was. Ik dacht een ander beest."

Ze lachten nu alle drie, en het ijs was gebroken.

Thor vond het leuk, dat Miek zo met zijn katje solde.

„Heb je ook een poes?" vroeg hij.

„Nee," zei 't meisje, „Vader wil 't liever niet."

„'k Heb toch nog nooit zo'n kat gezien, zo'n vreemde kleur," beweerde Leentje. „Ik wist toch niet, wat me daar op mijn schoot sprong."

„Hij is zowat oranje,” vond Miek, „maar kijk, een mooi wit befje.”

„Hoe heet hij?” vroeg Leentje.

„Roesje,” zei de jongen. Het diertje keek op, en sprong dadelijk bij z'n baasje op het dek.

„Hè, wat een grappige naam,” vonden de meisjes.

„Ja, om zijn kleur. Vader noemt dat roestbruin, en nou zeggen we Roesje.”

„Da's aardig,” vond Miek. „En je vader — is die niet thuis?”

„Nee, maar hij komt gauw, en dan blijft-ie een hele poos. Tot na Nieuwjaar.”

Nu zag de oude vrouw op; ze zat bij 't raam te naaien; maar nu keek ze naar de kinderen en zei:

„Ja, nu wordt het weer feest in huis. Als z'n vader er is, hoeft Thor zich niet zo te vervelen, hè, jongen?”

„Verveel je je vaak, zeg?” vroeg Leentje.

„Och ja, nogal,” was 't antwoord.

„Meester heeft een dik boek uit de bibliotheek voor je meegegeven.”

„Ja, da's wel fijn, — maar ik heb het zó weer uit.”

„Maar kun je dan niets anders doen?” informeerde Miek medelijdend.

„Nou ja, ik teken wel eens wat. En puzzlen doe ik ook!”

„En je kunt ook fijn op de fluit spelen,” zei Leentje.

Nu kreeg de jongen een kleur.

„Poeh! 'k Wou, dat ik het kon, — zoals 't moét. Ik wéét wel, hoe 't moet. Maar zó kan ik het nog lang niet.”

„Maar wij vonden het daarnet toch mooi, hoor!”

De meisjes namen nu afscheid.

In de gang zei de oude vrouw, die ze uitliet: „Jullie moeten nog maar eens terug komen, meisjes.”

„Zou Thor dat leuk vinden?” vroeg Miek.

„Nou, gelóóf maar,” was het antwoord, „er komt hier haast nooit iemand!”

Ze beloofden, het thuis te zullen vragen, en stapten op de fiets.

„Wat zielig voor dat joch, hè, altijd zo alleen, en dan ziek!” zei Leentje, toen ze op de weg waren.

„Nou,” zei Miek. „Ik wil er best weer eens heen. Dóén?”

„Goed, hoor,” zei Leentje, „als ik mag.”

„Ja natuurlijk, — als ik ook mag.”

Daarmee scheidden de vriendinnetjes voor Leentjes huis. „Daag!”

„Dáaag!”

Welgemoed trapte Miek naar huis. Het was fijn, hoor. Ze had nu vakantie, twaalf lange dagen! En er was iets aardigs om te doen.

Ja zeker, ze wou het. Moeder zou 't zeker goedvinden, als ze vertelde, hoe saai Thor daar lag. Ja, ook na de vakantie, wilde ze er telkens eens heen gaan met Leentje. Ze zouden er eens een spelletje kunnen gaan doen met Thor. Halma, of nee, woorden-maken, of klok-en-hamer. Kon ook best met z'n drieën.

O, moeder vond het vast goed, dacht ze; die had altijd zo'n medelijden met zieke mensen.

Fijn, zó zou zij met Leentje samen tòch nog iets moois kunnen doen!

7. EEN NEDERLAAG

„E ven langs de parksingel rijden, kijken of 't ijs al houdt,” dacht Miek.

Ze had juist op de kerkklok gekeken.... halfvier, het kon nog net. Met een flinke vaart reed ze de Kerklaan uit, om gauw bij 't park te zijn.

Wat zag ze daar? Jongens met schaatsen? Kwamen die al van de vijver af? Dat zou dan toch....

Stel je voor, 't ijs houdt al! Morgen rijden!

Daar had je 't park, en de singel.... Nee hoor! Mis! De bordjes stonden er nog: „Verboden toegang”. Je mocht

op het ijs nog niet komen.

Die jongens hadden zeker op een plas gereden, ergens buiten.

Dan maar langs het park fietsen en straks linksaf naar huis. 't Was ook zó donker.

Miek trapte flink, om gauw thuis te zijn. O ja, ze wilde moeder dadelijk haar plannetje vertellen. *Hun plannetje* — van Leentje en haar.

Om de hoek kwamen drie grote jongens aanmarcheren, lachend en pratend. Twee er van hadden een cigaret in de mond.

En kijk, die ene, dat was Jop! Hij liep te roken! En het mocht immers heel niet van vader!

Miek remde, en reed met opzet rakelings langs de jongens heen. Jop liep aan de kant; ze gaf hem een klap op de schouder en zei plagerig-waarschuwend: „O, mannetje!”

Jop zag ineens, wie het deed. Hij schokte onverschillig met z'n schouder, en zei ongeduldig: „Och, kind.”

Miek was al doorgereden.

„Die Jop!” dacht ze, „cigaretten roken op straat! Als vader of moeder het wist!”

Als ze er één woord over losliet, thuis, dan zou hij krijgen! Maar dat zou ze niet doen, gunst nee, klikken! . . .

Toen zij thuis kwam, zette zij gauw haar karretje in de schuur. 't Werd warempel al donker. In de schuur was 't al nacht.

Moeder zat bij de schemerlamp, toen Miek binnenkwam.

„Dag Mams, daar ben ik weer.”

„Dat zie ik, meiske; het werd ook tijd! Waar ben je geweest?”

„We hebben een poosje bij Thor gezeten, Moes. En hoort u eens, het is toch zo zielig: hij is al zo lang ziek en zijn vader is meestal op reis. En er is alleen maar een oude vrouw in huis; zijn moeder is dood. En hij verveelt zich zo vaak!”

„Maar komen er dan geen jongens van school bij hem, geen vriendjes?”

„Ik geloof niet dat hij vriendjes heeft. Hij is nog niet zo lang op school; en de jongens vinden hem wat raar.”

„Hoezo dan? Speelde hij niet mee?”

„Och nee, maar hij was — ja — hoe zal ik zeggen — een beetje suf. Hij kon vreselijk zitten staren. Meester hield een keer op met taal-bespreken, omdat Thor niet oplette. Een hele tijd wachtte meester, en 't was zo stil in de klas! Iedereen keek, maar hij merkte er niks van. Pas toen meester hem riep, schrok hij op. „Meester-Dromer” noemden de jongens hem toen; maar dat wou meester niet hebben.”

„Ja — 't is geen wonder, dat hij stil en eenzelvig wordt, in zo'n omgeving, als daar thuis,” vond moeder.

„Weet u, Moes, die oude juffrouw vroeg, of Leentje en ik eens weer kwamen. Zullen we dat maar eens doen? Wij kunnen dan een spelletje meenemen, om daar te doen. Vindt u het goed?”

Vol verwachting keek Miek haar moeder aan.

Mevrouw Vendelo stond op en zei: „Het is een aardig idee; ik zal er eens met vader over praten, wat die er van denkt. En nu, vrouwtje, moest je maar eens gauw aan je huiswerk beginnen; draai de grote lamp maar aan!”

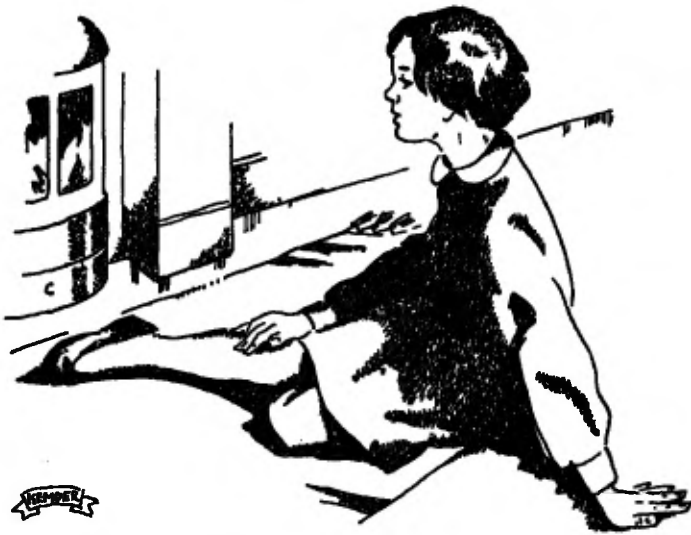
Maar nu vloog Miek haar moeder om de hals, en trok haar mee in de rondte:

„'t Is immers vakantie, Moekie! Ha-ha! *Geen* huiswerk, in twaalf dagen niet! Hoera!”

„O jij kleine luilak! Hoe kon ik dat ook vergeten! Maar laat me toch los, wildebras!”

Moeder zuchtte en lachte, toen ze aan de uitbundige omhelzing en rondedans ontsnapt was.

Mieks opgewondenheid bedaarde nu. Ze nam haar geliefde plekje in — het haardkleedje vóór de gezellig vlam-mende kachel — en begon te denken over de vakantie en

wat ze al zo zou doen. O, er stond genoeg op het programma. „Als het nu maar niet gaat dooien, hè Mams? Ik heb al jongens met schaatsen gezien. Hè, morgen misschien al rijden, fijn!”

Ze wou nu eens ècht móói leren rijden. Als ze dàt kon, kreeg ze schoon-rij-schaatsen van vader, dat was beloofd.

Dat had Jop ook gehad! Nou, die kon rijden!

Als die haar maar eens helpen wou! Maar hij reed altijd liever alleen. Hij kon het veel te goed, om nog met haar rond te willen hompelen.

Ze zou het hem toch eens vragen. — Zou ze zeggen: „Je helpt me — of anders vertel ik het, dat jij rookt?”....

Nee, dat was gemeen. Zó zou ze ook niet geholpen willen worden. Afgeperste vriendelijkheid — niks hoor!

Een hard dichtbonzen van de achterdeur kondigde aan, dat Jop juist thuis gekomen was. Stappen in de gang — daarna het geluid van handen-wassen bij 't fonteintje.

Daar stapte Jop al de kamer binnen. Hij maakte een leuke buiging naar moeder, en wou zich op de kanapee neer gaan vlijen — struikelde echter in 't voorbijgaan bijna over Mieps benen.

„Hou die verlengstukken toch bij je,” mopperde hij: „ik zou m'n benen over je breken!”

„Nou, voor mijn part,” gaf Miek ruw terug en ze schrok meteen van haar uitval. Maar hij had haar ook zó zeer gedaan met z'n grove schoen.

„Tut, tut, kinderen,” suste moeder, „moet dat nou dadelijk weer zó?”

Doordat alleen de schemerlamp brandde, kon Miek de blik niet zien, die moeder haar over de tafel toewierp.

„Daar ligt madammetje maar weer fijn te luieren,” plaagde Jop even later, toen hij zag dat moeder ging tafeldekken. „Moeders rechterhand! Je zàl zo'n hulp-in-de-huishouding trèffen!”

„Och jô, doe zèlf wat!” Miek werd boos, maar kwam toch overeind. „Steek jij ooit een vinger uit, als 't je niet gevraagd wordt?”

„Zeker — nù bijvoorbeeld,” antwoordde de jongen onverstoorbaar, en prikte Miek met één vinger in de zij.

„Blijf van me af!” Ze sloeg naar de vinger. Moeder was de kamer uitgegaan.

„En steek ik 's morgens soms geen *tien* vingers uit om te helpen?” ging Jop voort.

„Poets ik geen vier paar schoenen, elke dag? Waaronder ook één paar van een allervriendelijkste jongedame?....”

Miek wond zich op. Wat kòn die jongen toch sarren!

Ineens zei ze gedempt, vlak bij zijn gezicht: „Hou je mond! Of anders zèg ik het, dat jij gerookt hebt op straat!”

Plotseling keek Jop haar strak aan.

„Als je 't lef hebt!” zei hij zacht, maar het klonk dreigend.

„Zul je zien,” deed ze brutaal terug. „Moet jij maar niet altijd zo péén.”

„Ja, d'èrf het eens, flauwe klikspaan,” dreigde Jop nog eens.

Miek had nu ineens een wilde lust om het tòch te zeggen. Moeder kwam weer binnen met schaaltes en de melk. Miek begon nu mee te helpen, en zette machinaal de dingen op hun plaats.

't Was stil in de kamer. *Voelde* moeder dat er wat broeide? Ze keek haar kinderen eens aan, maar zei geen woord.

Daar had je vader.

„Nu aan tafel, jongens,” zei moeder.

Vader kwam handenwrijvend binnen, hield ze even boven de kachel.

„'t Vriest dat het knàpt,” merkte hij op, terwijl hij zijn stoel bijschoof, „morgen op de schaatsen!”

„Je brengt de frisse vrieslucht mee van buiten,” vond moeder. „Is het helder?”

„Nou, sterren bij bosjes!” mengde Jop zich in 't gesprek.

„'t Gaat goed zo!”

Miek, die naast vader zat, lei haar hand op diens schouder, en vleide: „Ik krijg schoonrij-schaatsen, hè Vader, als ik 't goed kan?”

„Vast hoor,” beloofde vader; maar Jop zei schamper:

„Dat kan nog wel even duren, eer jìj 't goed kunt, juf!”

Miek schudde met haar hoofd van: „hoor hèm es,” maar ze hield zich nu toch stil.

Er werd begonnen, en onder het eten gaf ieder nog eens zijn opmerkingen over de komende ijspret ten beste.

Opeens vroeg vader: „En, hoe was je rapport, Marietje?”

„O, een beetje beter, Vader. Vier punten vooruit bij de vorige keer. Wil u 't zien?”

Maar moeder hield haar op d'r stoel. „Dat kan straks wel, kind.”

„O ja, Vader, we hebben het rapport van Thor van Bremen weggebracht; die is altijd nog ziek, ziet u. We zijn er ook in huis geweest, Leentje en ik. En we wilden....”

Jop begon te lachen:

„Dat is immers die pantoffelheld uit jullie klas? Woont die daar niet ergens in de rimboe?”

„Och jô,” ijverde Miek, „wat geeft dat toch of hij op sandalen loopt! Hij woont niks in de nimboe, het is een mooi huis van binnen!”

Vader en Jop keken elkaar aan, en begonnen tegelijk te lachen, om dat woord „nimboe” van Miek. Ze kreeg een kleur, en vond het „flauw” van hen.

„’t Is rimboe, kindje,” zei vader, „maar je hebt gelijk, Jop overdrijft het een beetje.”

„Heeft Miek de klok wel eens horen luiden in de nimboe?” vroeg Jop, plagerig als altijd. Moeder trapte hem onder de tafel op zijn voet, en keek hem waarschuwend aan. Maar hij knipoogde ’s vrolijk tegen moeder. ’t Was toch niks kwaad bedoeld van zijn kant! En de schitterlichtjes van de plaagzucht doofden nog niet in zijn guitige ogen.

Miek beet zich op haar onderlip, met een kleur als vuur. Toen schoot haar iets te binnen, en ze zei, gevât voor háár doen:

„Nee, maar ik heb *fluit* horen spelen in de rimboe” (en Jop kreeg een uitdagende blik), „Vader, die Thor kan zó mooi spelen; toen we binnenkwamen was hij net bezig; een grote, gladde zwarte fluit had-ie, dat klonk zo mooi!”

„Zo,” vond moeder, „dat is aardig, dat hij zoiets heeft om zich te oefenen. De arme jongen is hele dagen alleen!” „Hij leest wel veel,” vertelde Miek, „maar hij heeft de boeken zó weer uit.”

„Je kon hem wel eens wat uit jouw boekenschat brengen, Jop,” vond vader. „Er zijn er genoeg bij, die je nooit meer inkijkt.”

„Dat kan,” zei Jop, „maar waar zou zo’n ziek fluitistje zin in hebben? Karl May durf ik hem niet te brengen; hij zou er van gaan dromen!”

„Je hebt nog wel andere,” zei moeder nu; „je moest

er maar es heen gaan in de vacantie."

„Wij wilden er ook weer es heen; vindt u 't goed, Vader? Leentje en ik hebben afgesproken, dat we 't thuis zouden vragen!"

„Ik zal er zelf eerst maar es heen gaan," besliste de heer Vendelo.

Maar Jop begon alweer:

„Wat een ijver van die kleine meisjes om een zieken jongeling te gaan troosten! Hij heeft ze zeker betoverd met z'n fluit, als een echte Rattenvanger! Wat wàs 't voor fluit, een piccolo'tje zeker?"

„Och, jongen," zei Miek geprikkeld. Meer niet.

„O nee, een *herdersfluit* natuurlijk; dat past daar bij de omgeving. Zitten daar niet *vijf* hele tonen op? Ook veel kunst aan!"

„In elk geval méér kunst aan," zei Miep, nu ècht boos, „dan om cigarettens te roken op straat!"

Daar had ze 't er uit geflapt!

't Geheim verraden!

Vader keek op, van Miek naar z'n zoon, die over z'n bord gebogen zat, zonder weerwoord. Miek kreeg een naar, ongerust gevoel.

Vader deed z'n mond al open om nadere uitleg te vragen, — toen er plotseling hard aan de bel werd getrokken.

„Lieve help!" riep moeder, „wie doet dat toch!"

„Ik zal wel es gaan zien," zei vader ontstemd, „is dat een manier van bellen!"

Ze hoorden enkele woorden wisselen, toen sloeg de voordeur weer dicht.

Vader kwam in de kamer met een ernstig gezicht. Een telegram hield hij in de hand. Miek zag die hand een beetje beven, terwijl vader las. Z'n gezicht werd nog strakker.

„Wat is er toch, man?" vroeg moeder ongerust. „Van wie is 't....?"

„Van tante Hilda — dat zou je niet geloven, hè? Kijk, lees zelf maar.”

Moeder las, en de kinderen volgden in spanning de uitwerking er van op haar gezicht.

Moeder verbleekte. De tranen sprongen in haar ogen. „Oom Gerard dood,” zei ze langzaam. . . . „Dat ze ons op de begrafenis vragen!” zei ze, even later.

„Ik denk,” zei vader, „dat de notaris hen gewaar-schuwd heeft, dat wij aanwezig moesten zijn, om het openen van het testament.”

„Dat zou kunnen,” zei moeder; „gunst, gunst — en morgen al!”

Miek begreep er niet veel van; ze wist, dat tante Hilda iemand was, die bij een oom van vader en moeder inwoonde. En dat ze al heel lang „iets hadden” met die tante. Vader en moeder hadden nog wel eens geschreven, af en toe, maar nooit bericht terug gehad. Moeder had er wel eens om gehuild. Want diè wou 't wel graag weer goed maken.

Maar tante Hilda wou niet. En nu had *die* toch een telegram gestuurd. En vader en moeder moesten naar een begrafenis! Zou 't dan nu toch goed komen, misschien? Zou tante niet boos meer zijn? Moeder scheen er nèt zo over te denken, want die zei nu tegen vader: „Wie weet, waar 't nog toe kan leiden!”

„Tja. . . .,” zei vader alleen maar.

„Maar kùn je morgen, vrouwtje? Ineens zo er uit breken?”

„'t Moèt maar,” besliste moeder, „mijn kinderen zijn gelukkig groot genoeg om een dagje alleen te zijn. Sientje kan een makkelijk potje koken morgen. En — Mieke, zul jij Sientje morgenochtend een beetje helpen? Anders kan zij 't niet aan!”

„Ja, Moes, natuurlijk,” zei Miek, trots dat er met haar gerekend werd, en dat haar hulp nu eens echt *nodig*

was, „schrijf u maar op een papiertje, wat we allemaal doen moeten!”

Nou, dat was niet nodig, Sientje wist het meeste wel, ze werkte immers al zes jaar bij moeder.

Terwijl moes enige dingen noemde, waar Miek aan moest denken om tegen Sientje te zeggen, probeerde Jop vader uit te vragen over dat testament.

Of oom Gerard rijk was geweest; en of zij ook in het testament zouden staan; en wat er met ooms huis zou gebeuren, met die grote tuin.

„Jongen, ik kan je er niets van zeggen,” was vaders antwoord; „oom zal niet veel meer hebben gehad om na te laten; en of we in het testament staan, och, dat kan wel, en ook wel niet. Maar voor moeder en mij zal *dit* van 't grootste belang zijn, morgen: — of het weer in orde komt met tante Hilda, en het misverstand wordt opgelost.”

Vader had zacht en ernstig gesproken. Jop voelde, dat hij niet verder moest vragen.

De avond ging rustig voorbij. Moeder maakte wel enkele voorbereidselen voor de reis, en schreef toch ook nog maar een briefje voor Sientje, want de melkboer en de bakker en de kruidenier moesten toch geholpen worden!

Vader bleef in de kamer; echt vakantie-achtig, vond Miek. En toen de krant gelezen was, schaakte vader nog een potje met Jop, die het tot „remise” wist te brengen. Moeder wees Miek een leuke Kersttafel-versiering in een tijdschrift.

„Hoe laat komt u weer terug, Moes?” vroeg het meisje bezorgd. „Kunnen we dan nog wel wat klaarmaken voor Kerst?”

„Nou schat, daar weet ik niets van. Het kan net zo goed laat worden,” meende moeder. „Maar dat hoop ik niet.” Het werd langzamerhand bedtijd voor Miek. Ze zei

vader en moeder goede nacht, en „Welterusten Jop!” zoals altijd.

Maar Jop bleef over het schaakspel gebogen, en zei kort en koel: „Nacht!”

Terwijl Miek de deur dichttrok, wist ze opeens: Hij heeft de hele avond niks meer tegen me gezegd....

Er kwam een koppige onverschilligheid in haar op. „Hûh, dat jong! Wat denkt-ie wel. Mij altijd maar plagen zeker! Maar een ander mag hèm niks doen. Zijn eigen schuld, dat ik het gezegd heb! Hâd-ie maar niet zo moeten treiteren!”

Onder 't uitkleden dacht ze er aldoor over.

Wat kon het háár schelen? Boos was-ie; moest-ie maar weer goed worden ook!

Toen ze klaar was, knielde ze als gewoonlijk voor het ledikant om haar gebed te doen. Het eerste deel ging werktuiglijk, dat kende ze van buiten; maar toen ze aan haar „eigen gebedje” toe was, dat wat ze altijd zelf bij bedacht, kòn ze opeens niet verder. Ze was een beetje bang om te bidden.

Kwam dat nou ook al, door dat met Jop? — De Heere had het wel gehoord, vanavond.... o, nu ze dááran dacht, leek alles haar plotseling veel erger. Ze zei maar gauw: „Amen”, en stapte in bed.

Een verdrietig gevoel kwam opeens in haar hart.

„Dat gij liefde hebt onder elkander,” had de Heiland gezegd.

En nu had zij het weer bedorven!

Haar belofte laatst, had ze eerlijk gemeend en vol moed was ze begonnen, — voor Jezus! Een poos was het ook goed gegaan.

Ze hâd zich vaak stilgehouden, als ze juist iets kattigs wou gaan zeggen — en moeder had haar een paar keer blij aangekeken en toegeknikt, want als Jop dan plaagde, had ze goedsmoeds geantwoord of mee-gelachen.

Vader had haar ook al een keer er om geprezen.

„Onze Miek is niet meer zo'n kruidje-roer-me-niet als vroeger, wel moeder?”

Ja, het ging zo goed!....

En nu....

Nu was zij *ontrouw* geweest. Want ze had den Heere Jezus wat beloofd!

Nu was alles weer bedorven....

Het kropte in haar keel — een paar hete tranen kwamen branden in haar ogen. Want ze zag het nu heel goed: niet alleen dat ze kattig teruggedaan had — nee, veel erger: ze had *geklikt*. Omdat ze zich *wreken* wou. Kwaad met kwaad vergolden!

Och, wat Jop haar deed, kon je eigenlijk geen *kwaad* noemen. Moeder zei altijd: „hij meent er niks van, dat wéét je toch wel. Je moet het leren verdragen; een kind, dat niet tegen plagen kan, hoort in een glazen kastje, haar leven lang!”

Ja, — en 't ging een tijd zo goed, — dacht ze telkens weer; en dan werd haar verdriet maar groter.

Al hadden vader en moeder het nu verder niet nagevraagd, doordat het telegram kwam — zij had toch geklikt en haar broer verraden! Dat zou hij nooit doen! Als er iets wàs, nam hij 't altijd voor haar op.

Ineens wou ze wel opstaan en naar beneden gaan, en zeggen: „Jop, het spijt me zo, dat ik *dat* gezegd heb; toe, wees niet boos meer?”

Maar nee, dat kon niet. Dan zou vader er weer aan denken, en zéker navragen.

Zou ze 't morgen dan zeggen?

O, ze wist haast al van te voren, dat ze 't morgen niet zou durven.

Ze zou dan maar heel lief tegen Jop zijn, dat hij merken kon, dat het haar speet — en ze zou hem toegeven, wat hij wou, en niet haar eigen zin doordrijven!

Dat vaste voornemen gaf haar een beetje rust.

Nu was er nog één ding te doen:

Het aan God zeggen.

Ze vouwde onder het dek haar handen samen en bad: „Lieve Heiland, wilt u het mij vergeven? Ik heb niet gedaan, wat ik u beloofd had. Het is zo moeilijk, lieve Heer, om er altijd aan te denken. Wilt u mij *alstublieft* helpen om het nu in 't vervolg altijd te doen?” — Toen ze dat gezegd had, kwam er een ander gevoel in haar hart; ze was niet meer zo onrustig en bedroefd. En, met haar handen nog samen, sliep Mieke weldra heerlijk in.

8. EEN OVERWINNING

„Dag kinderen, dag hoor!”
„Moeder wuifde nog eens, bij 't hekje. Miek stond te huiveren op de stoep. Koud was het, zo in de vroegtel „Dag, Vader, dag Moeder! Dáág! Gauw weerkomen!” riep ze nog, en wou juist naar binnen gaan, toen vader zich opeens omkeerde, en terugholde.

„Goed, dat ik er aan denk: één van jullie moet even naar meneer Loods gaan zeggen dat vader uit is, dus dat mijnheer niet hoeft te komen om les!”

„Ja, Vader,” klonk het uit twee monden tegelijk. Jop was ook buiten gekomen.

Nog een laatste armzwaai en daar gingen vader en moeder heen.

De kinderen kwamen bibberend in de warme kamer terug.

Jop zocht zijn boeken bij elkaar; hij had vader beloofd om flink te studeren.

Miek ging bedrijvig de ontbijttafel afruimen. Dat kon ze alvast doen voor Sientje. Wacht, ze zou even de kopjes en bordjes afwassen; als Sientje dan kwam, kon die zó aan 't andere werk beginnen.

Vrolijk meuriënd deed Miek haar werk, en was alweer aan 't opruimen, toen Sientje verscheen.

Die wist niet wat ze zag, nù al ontbeten en de boel weer opgeruimd! Ze vertelden haar van de begrafenis, en gaven haar 't briefje van moeder.

Sientje had natuurlijk veel meer te doen dan anders, maar ze merkte, dat Miek een flinke hulp was.

„Je bent al echt bij-de-pinken, hoor,” prees Sientje.

„Ja, als ze goeie zin heeft,” zei Jop.

„Maar anders....” vulde Miek zelf aan.

De morgen ging vlug voorbij.

Om elf uur maakte Sientje voor ieder een heerlijke beker chocola klaar.

„Ook wel es leuk om 't rijk alléén te hebben!” vond Jop.

„Ja hoor,” zeiden de andere twee; maar Miek voegde er bij: „Voor een keertje.”

Ze dacht aan moeder. Waar zou die zijn?

Jop ging na het „warme slokkie”, zoals hij het noemde, maar eens wat orgelspelen — „om de meisjes wat op gang te brengen.”

Boven, onder 't bedden opmaken, zongen deze zachtjes mee.... „O, hoe heerlijk, hoe begeerlijk” en „Komt allen tezamen”.

Hè ja, fijn, morgen Kerstfeest!

Miek kreeg al een echt feestelijk gevoel. Kerstfeest was toch maar het fijnste feest van 't jaar. Je kon er zo echt blij om zijn, dat de Heere Jezus op aarde gekomen was. Het Kindje in de kribbe.... was het niet om ontzettend veel van te houden? Ha, daar speelde Jop haar liefste versje: „O kindeke klein, o kindeke teer.”

Zachtjes zong ze het mee.

„Ik geef U heel het harte mijn,
O, laat mij eeuwig bij U zijn,
O Kindeke teer, o Kindeke klein”....

Om halftwee ging Sientje naar huis. Wie zou er nu die

boodschap voor vader gaan doen?

Jop en Miek konden niet allebei weggaan; de groenteboer moest nog komen en ook de banketbakker zou nog iets bezorgen.

Tot zolang moest er dus in elk geval één thuis blijven. Ze wilden er allebei dolgraag uit. Want — Sientje had onder 't eten verteld, dat de parkvijver „dicht” was, ze had er al jongens zien rijden!

Dat trök hen allebei naar buiten, naar 't ijs!

Miek had zich al voorgesteld wat ze zou doen: Leentje halen en dan samen op de kleine vijver gaan leren, fijn! Daar kwam Jop van boven. Hij had onder z'n jasje z'n ijstrui aan, zag ze ineens.

Hij zei: „Ik ga maar even voor vader naar meneer Loods; durf je zolang alleen blijven? Ik kom gauw terug, hoor!”

„Ga je rijden?” vroeg Miek in spanning.

„Eventjes, ja. Maar ik kom wel gauw terug; dan kun jij gaan!”

Miek zei niets. Ze dacht: Als hij eenmaal rijdt — en 't is zo vroeg donker....

Toen Jop z'n zusje daar zo stil zag staan kijken, vroeg hij aarzelend:

„Of.... wou jij liever.... nù?”

Ja, zéker, Miek wou nù.

Ze popelde om op 't ijs te komen.

Maar ineens herinnerde zij zich iets. Gisteravond, in bed....

Ze had het beloofd! *Liefde* hebben onder elkaar! Toegeven. Niet je zin doordrijven. Maar — nù was het juist zo moeilijk! O, wat had moeder eens gezegd? „Als je 't *moeilijkste* kiest, kan de Heere Jezus zien, dat je echt wat voor Hem over hebt.”

Ja, dat had ze! Voor *Hem* wou ze het doen! In een ogenblik ging dit alles door haar hoofd. Maar het duurde Jop toch nog te lang.

„Gunst, kind,” zei hij, wat korzelig, „kijk niet zo sip. Als je 't zó erg vindt, mag jij wel gaan, hoor!”

Maar nu keek Miek hem aan. Ze had vochtige ogen, maar ze lachte al weer en schudde haar hoofd.

„Nee hoor! Ga jij maar gerust, Jop, en rij maar fijn! En — eh — je hoeft niet zo heel gauw thuis te komen,” voegde ze er nog bij. „Dáág!”

„Nou, dan ga 'k maar,” zei Jop opgelucht, en reed even later het hek uit.

Miek ging aan de tafel zitten. Nu was ze alleen in huis. Ze legde het hoofd op de armen en voelde de tranen komen. Het had haar wat gekost, om toe te geven. Heel wat!

„Maar — ben je nou flauw genoeg om daarom te gaan huilen! . . .” zei ze tot zichzelf. „'t Is de moeite waard!” Flink richtte ze zich op. Een tevreden gevoel kwam van binnen in haar. Zo, — ze had nu wel zin om eens wat orgel te gaan spelen.

De Kerstliederen stonden er nog voor. Proberen. Ja, hoor! „Stille nacht” ging mooi. Nu die andere.

Morgen zouden ze die samen zingen. Als moeder nu maar wat vroeg terugkwam, dat ze nog Kersttafel-versiering konden maken!

Of — zou zij er vast aan beginnen? Als moeder eens laat kwam? Leuk, als er dan iets klaar was!

Met een ruk stond ze op, en deed het orgel dicht. Wat stil was 't nu opeens in huis! Ba, wat ongezellig.

Even stond ze te denken. Waar had moeder ook al weer dat rode crêpe papier gelaten? Dat moest je er bij gebruiken. O ja, in die doos op zolder! Dan maar naar boven.

De trap kraakte zo. Deed die dat anders ook? Je hoorde de stilte in huis er nog erger door.

Ze ging maar eens zingen. „Komt allen tezamen. . . .”

Daar was de doos. De rol rood papier nam ze mee naar beneden.

Terwijl ze de trap afliep, had ze ineens een gekke inval: Als daar om de hoek in de gang nou es een inbreker stond?

Hè nee, niet zo gek denken! Gauw de trap af, de hoek om . . . niks hoor! Ze kon toch de achterdeur wel op slot gaan doen. De grendel er op. Dat was altijd veiliger. Met een gerust gevoel kwam ze weer binnen. Ha, wat was 't hier lekker warm!

Een stuk of wat aardappels had ze meegenomen uit de keuken.

Nu zou ze eens fijn beginnen. Eerst een krant op tafel, en daar de spullen op.

De aardappels werden in twee helften gesneden. Aan de ronde kant werd een gaatje uitgesneden, groot genoeg voor een kaars. Nu rood papier er om, en een wit kaarsje er in. Leuk stond dat!

Een hele tijd knutselde Miek zo door. Toen ze al de aardappels opgebruikt had, ging ze de kaarsen plaatsjes geven. Twee op de schoorsteen. Drie op het orgel. In elke vensterbank twee, en op de theekast een.

Drie op het dressoir, en nog een op de tafel, de grootste. O! wat stond dat vrolijk.

Er moest eigenlijk ook nog wat groen bij, vond ze nu.

Ja, net als 't vorig jaar, sparregroen met rode strikken achter de schilderijen.

Zou ze even wat gaan plukken?

Van de grote sparren achter de tuin?

Maar . . . 't werd al een beetje donker. Hè, — waar bleef Jop! Het was al halfvier, zag ze op de klok.

Zie je wel . . . als hij eenmaal aan 't rijden is. Nou ja, zij kon tòch niet meer gaan. En zij had nu toch wat fijns gedaan?

Wacht, ze zou maar even wat groen gaan plukken. „Het manteltje aan!” zou moeder zeggen.

Het aardappelmestje moest maar mee.

Vlug wipte ze de tuin door. Wat was het toch stil! Hier

buiten ook al. Geen mens op de weg. Allemaal naar 't ijs natuurlijk.

't Viel mee met de takken. Al spoedig had ze een aardige bos. Nu maar gauw naar huis.

Toen ze bij huis kwam, zag ze de achterdeur open staan.

Hè, zou Jop thuis zijn?

Dat ze de deur zelf opengelaten kon hebben, kwam niet in haar op.

„Jöppiel!” riep ze al in de keuken, „ben je daar?”

Maar antwoord kreeg ze niet.

Ze hing haar manteltje aan de kapstok — nee, geen jas van Jop!

In de kamer — alles stil, en net zoals ze 't achterliet — alleen nòg iets donkerder. Ze werd een beetje bang.

Wat eng, — wie zou er toch in huis geweest zijn, dat de achterdeur open stond?

Hè bah, kwam Jop toch maar!

Straks zou het helemaal donker zijn. Hij kon toch niet meer rijden nu!

Wacht, de lamp aansteken, de schemerlamp. Zo, dat was veel gezelliger.

Had ze nu de achterdeur wel weer op slot gedaan?

Ze durfde er haast niet meer heen gaan, om te kijken.

„Kom, nou niet zo flauw,” praatte ze, „vooruit!”

En ze deed de deur op de grendel, in het donkere achterhuis; rëndte toen weer terug naar de verlichte kamer.

Ze zou maar aan 't werk gaan.

Strikken maken van crêpe papier. En die dan aan de takken maken.

De takken roken leker naar hars. Wat stond dat fijn, zo'n rooie strik er aan. Die achter de spiegel, een beetje overhangend — mooi!

In een kwartiertje had ze al het groen geplaatst. Wat zag de kamer er nu feestelijk uit!

Gauw de rommeltjes wegruimen. Waar zou zij ze laten?

Het was te veel voor moeders prullemandje. Naar de vuilnisbak in 't achterhuis dan? Hè bah, dan moest ze die donkere keuken door. Enfin, het moest maar. In de keuken stond ze plotseling stil. Hoor,.... wat was dat? In 't achterhuis klonk geluid. Wat zou dat wezen?....

Hoor, nog eens! 't Was net, of er getikt werd — en nu een gerammel....

Miek beefde op haar benen. Ze was bang, en toch wilde ze weten wat dat was.

Ze sprak zichzelf moed in: „Er kan niemand zijn — ik heb net nog de achterdeur dicht gedaan! Vooruit, nou kijken! Inééns!”

Met een ruk deed ze de deur naar 't achterhuis open en zei flink: „Is daar iemand?”.... Stil bleef het echter, zó stil, dat ze haar hartje hoorde kloppen.

Ze tuurde rond in de bijna-duistere bijkeuken, maar ze kon niets ontdekken. Maar toen ze naar de vuilnis-

bak wou gaan — ineens was daar weer dat gerammel, en — rroef, daar sprong iets kleins van de bak, en rende weg over de vloer.

Ze was wel geschrokken, maar lachte nu toch ook.

O, 't was een muis! Die had op het deksel gezeten om in de bak te komen; het deksel was gaan wippen — dáár had je 't! Dat was dat geluid geweest.

Ze deed nu gauw de rommel in de bak, en liep weer terug naar de kamer.

Het was toch griezelig, om heel alleen in huis te zijn, nu 't donker werd!

Waar zou die Jop toch blijven? Ze begreep er niets van.

O, als vader en moeder toch maar gauw thuis kwamen! Dan maar wat gaan lezen, dacht Miek. Dan hoor ik misschien de stilte niet meer.

Het was een prachtig, boeiend verhaal, en voor een ogenblik was Miek alles vergeten. Maar — daar klonken stappen op het grint — er ging iemand naar de voordeur.... zouden daar vader en moeder zijn?

Het meisje vloog naar de gang, knipte het licht aan. Nog vóór er gebeld was, had ze de deur al open. Maar och — het was alleen de bakkersknecht met een doos. Dat viel tegen!

Met een „Asjeblieft — Goeien avond!” was de jongen weer verdwenen — en meteen kwam de groenteboer de stoep op.

„Twee man aan bod,” zei hij vrolijk, en tikte aan z'n pet voor Marietje.

„Wat is er van je believen, jongejuffrouw?”

Hè, wat prettig, weer eens een vrolijke stem te horen!

Miek noemde op wat ze hebben moesten. De groenteboer kwam terug met z'n handen vol; hij liep hard om de kou en omdat hij zo laat was; hij legde alles op de schaal en in het mandje dat Miek gehaald had, en maakte grapjes als altijd.

Het meisje vroeg: „Hebt u onze Jop ook gezien?”

„Niet dat ik weet, jongejuffer! Is hij zoek?”

„Hij is nòg niet terug van 't ijs — en ik ben alleen thuis.”

„O, de jongeheer zal wel met een kameraad meegegaan zijn. Maar as ik hem ziet, dan jaag ik hem wel naar huis, hoor! Dàg, jongejuffer!”

En weg was de groenteman, weer op een draf. Jammer! Miek had nog wel een poos met hem willen praten.

Toen hij er was, leek alles lang zo eng niet!

Ze sloot de deur en ging weer in de kamer. Het was een leuke afleiding geweest, met dien groenteboer.

Maar toen ze op de klok keek, schrok ze echt. Bij vijven al! En Jop nog niet thuis! Hij had toch gezegd, dat hij gauw terugkomen zou.

O, als er eens iets gebeurd was? Als hij een ongeluk gekregen had!?

Het werd Miek bang te moede.

Ze kon ook niet meer lezen. Haar gedachten sprongen telkens weg van 't boek.

Ze ging eens voor 't raam staan. Dáár kwam een fietslantaarn aan. O, als hij daar nou maar wàs!.... Nee, — mis, voorbij was de fiets al.

Ze keek weer op de klok. Vijf uur! Wat *moest* ze toch beginnen!

Een grote angst kwam haar langzaam besluipen.

Vader en moeder weg — en Jop een ongeluk? O, als 't eens waar was!

Ja, 't zou wel zo zijn. Want waar bleef hij anders!

Radeloos liep ze heen en weer in de kamer. Dan weer eens de gang in, om haar mantel aan te doen, — ze zou Jop gaan zoeken!.... Nee — onzin — dat ging niet.

Ze wist toch niet, wáar ze moest zoeken! En dan op die nare donkere weg, alléén! De kamer weer in. Kachel maar eens opstoken en bijvullen. Wat een lawaai! En dan — stilte weer, nog dieper dan zoeven.

Bevend van spanning en narigheid dook ze weg in haar hoekje — luisterde gespannen naar elk geluid. Maar de wereld leek wel uitgestorven.

Hoor —!.... Was dat roepen, in de verte? Gillen?.... Nu was 't weer stil.

Niets hoorde ze meer.

Jop dan toch! Kom dan ook! O, als hij maar geen ongeluk had! Het kòn toch! Hij kon wel onder een auto gekomen zijn met zijn fiets. O, haar broertje! Ze had nog nooit zó veel van hem gehouden als nu! Lieve Jop —! Wat gaf het of hij haar plagen zou — hij mocht haar *elke* dag plagen, als hij *nu* maar geen ongeluk had!

In uiterste angst snikte Miek het uit. En plotseling, onwillekeurig, vouwden haar handen zich tot gebed.

„O, lieve Heer, hèlp ons! Laat Jop toch gauw thuis-komen! En maak toch *astublieft*, dat hij geen ongeluk heeft!”

Ze bad het, eens, en nog eens, en een snik kwam er achteraan.

Weer keek ze op de klok. Halfzes! Wat ging die tijd toch langzaam; 't leek haar al veel later!

Hoorde ze daar niet een auto snorren? Ja, 't kwam dichterbij. O, kwam die hierheen?

Ja hoor, de auto stopte voor hùn hek. Vader en moeder? dacht ze, blij ineens. Er kwamen voetstappen naar de deur.

En — wat zag ze daar voor een groot, bleek gezicht voor 't raam? Wie was dat? Ze had het zó gauw niet kunnen zien. Ze was opeens weer erg bang.

Er werd gebeld.

„Niet de deur opendoen, alleen het ruitje,” dacht ze snel, en ging er heen.

Ze draaide het buitenlicht aan, en opende toen het raampje in de voordeur.

Met een klonk er een diepe stem: „Doe maar open,

Miek, ik ben het!"

En nu zag ze het meteen; het was dokter Mansveld! Wat kwam *die* doen? Ze knipte met bevende vingers het deurslot open — daar stond de dokter voor haar. Wat keek hij ernstig! De dokter stapte meteen de kamer in.

„Ben je alleen?” vroeg hij toen.

„Ja, dokter,” zei ze angstig, met een bang voorgevoel van iets ergs.

„Nou — dan moet ik het jou maar zeggen, — ik kom Jop thuisbrengen.”

Daar had je 't all! Miek werd heel bleek.

„Is er wat met hem gebeurd?” wou ze vragen. Maar ze kon ineens niet meer praten. Het kwam er fluis-terend uit.

„Ja,” zei de dokter, „er is iets gebeurd, maar —”

Nu was het echter ineens te veel voor het angstige kind. Ze stopte de vingers in de oren en begon te gillen: „Née, née, dokter, niet zeggen, o née, dokter, née, née!...” De dokter trok haar handen weg en zei: „Wat is er, kindje, wát mag ik niet zeggen?”

Miek trappelde op de grond, maar de dokter hield haar stevig in zijn greep. — Ineens barstte ze in snikken uit. „Hij is toch niet dood, dokter, o née, hè dokter?!...” „Kindje, stil toch!” zei de dokter, en trok haar tegen zich aan. „Was jij zo bang? Stil maar, hoor! Nee, Jop is niet dood, hoor! Hij heeft zich alleen maar een beetje be-zeerd.

Stil nou es, Miekje. Weet jij wel, dat je een heel flinke broer hebt? Een broer waar je trots op kunt zijn?”

Nu kwam Miek een beetje tot bedaren. Het hevige snikken werd minder, en ze keek dokter door haar tranen heen aan.

„Ja, kindje, een heel flinke broer! Een prachtvent! Je moet straks maar goed voor hem zorgen. Zul je dan flink zijn? Hij moet nog een poosje onder de wol blij-

ven, zie je. En zich rustig houden. Kun jij wel verpleegster zijn, totdat moeder weer thuiskomt?"

Nu was Miek veel bedaarder.

„Ja, dokter,” knikte ze blij. 't Was dus gelukkig niet zo erg met Jop!

„Kijk,” zei de dokter, „jullie hebt daar zo'n fijne ouderwetse kanapé. Daar zullen we den jongeman eens installeren. Zo, een paar kussens er bij op — mooi. Da's beter dan direct boven in het koude bed. Straks zal ik je alles wel vertellen, beste meid. Spreid nu eerst maar eens lekker zijn bed hier. Dan haal ik Jop uit de auto.” Miek had in een ommezien een kussen van 't logeerbed gehaald, en de mooie gestikte deken. Het kussen schudde ze wat op en legde het aan 't hoofdeinde; de andere kussens voor opvulling in de diepe reet aan de muurkant.

Daar had je den dokter al weer! Gestommel in de gang — de deur ging open, en — daar werd de patiënt binnengebracht, door dokter en zuster samen. Miek zag niets van hem — hij was helemaal in een deken gewikkeld. Alleen het puntje van z'n kuif stak er uit.

Ze legden hem gemakkelijk op de kanapé, de deken werd losgedaan en nu eerst kon Miek haar broer zien.

O! — wat zag ze daar? Een groot verband zat om zijn voorhoofd. Wat was hij bleek! Ze schrok heel erg.

Daar werd een sterke arm om haar heen gelegd — de dokter! Hij fluisterde: „Niet bang zijn, Miek! 't Ergste is geleden. Hij is nu wat moe, en moet vanavond rust hebben. En morgen ook nog. Praat maar niet tegen hem, het is beter dat hij slaapt.”

Dokter trok haar mee naar vaders stoel, terwijl zuster een glas van het dressoir nam, water inschonk, en een drankje klaarmaakte. „Als hij soms weer pijn krijgt, hiervan laten drinken.”

Miek zat gezellig op dokters knie en luisterde gespannen naar het gefluisterde relaas van wat Jop overkomen was.

Hij had op 't kanaal gereden, daar was het prachtig ijs, toen een kleine jongen, die pas kon rijden, zich onder de brug gewaagd had. Ze hadden hem nog nageschreeuwd: „Pas op, jô! Niet onder de brug!”.... Omdat daar 't ijs nog niet vertrouwd was. Maar hij was doorgereden, en net onder de brug was hij gevallen. Het ijs brak, en het ventje was spartelend in de diepte verdwenen.

Niemand durfde er dicht bij te komen, en er was geen touw of plank of iets te krijgen. Toen had Jop gauw zijn jas uitgetrokken, en z'n schaatsen afgedaan — en was in het water gesprongen. Jop kon immers zo goed zwemen. Tweemaal had hij moeten duiken. Pas de tweede keer had hij den jongen te pakken gekregen en was er met alle moeite mee naar boven geworsteld.

Of met het duiken, òf tegen het ijs had hij zich toen echter gestoten — een brede snee had hij in zijn voorhoofd, toen ze hem mèt het geredde jongetje op de kant trok-

ken. Toen kòn hij niet meer, en was flauw geworden, ook van het vele bloedverlies.

Het jongetje had er niet veel van geleden, alleen nogal veel water binnen gekregen.

Jop was gauw in een auto gelegd, en naar den dokter gebracht.

„Gelukkig, dat ik thuis was!” zei dokter. „We hebben hem zijn kleren uitgetrokken, ja — die waren al iets bevroren, en gauw droog goed van een van mijn jongens aangedaan. Maar de wond in zijn voorhoofd moest genaaid worden, en toen kwam hij bij, van de pijn. Maar hij hield zich kranig! Je hebt een flinke broer, Miek, een held! Wees er maar trots op. Hij heeft vandaag een mensenleven gered!”

Miek was heel erg onder de indruk.

„O dokter! Als Jop daar dus niet geweest was” . . . . zei ze met een verschrikt gezicht.

„Dan zou 't jongetje verdronken zijn, kind. — Maar nu moet ik weg, Miek; hoe laat komen vader en moeder thuis?”

Miek vertelde wat ze wist, en dat het misschien wel laat werd.

„Nou, ik kom in elk geval van avond nog even weer. Als je broer slaapt, laat hem dan slapen; maar als hij om eten of drinken vraagt, kun je 't gerust geven. Ik geloof, dat hij er wondergoed afgekomen is, van dat koude bad. Maar zijn hoofd moet hij stil houden, om de wond, zie je.”

De zuster vertelde Miek nog even, hoe ze Jop gemakkelijk kon laten drinken. Uit een melkkannetje, dan hoefde hij zijn hoofd niet op te lichten.

Toen gingen ze.

Miek deed de deur behoedzaam achter dokter en zuster dicht. Jop mocht niet wakker worden!

Toen ging ze op het haardkleedje zitten. Ze had zo veel te denken en dat kon altijd het best vóór de kachel.

Ze kon haar geluk haast niet op!

Jop was heel niet erg ziek, hoefde alleen maar wat te rusten. En wat had hij gedaan! Nou hoor, een broer om trots op te zijn!

Met bewondering keek ze naar hem. Die Jop toch! Als Jop er niet geweest was, zou er een kind verdronken zijn! Hij was een redder!

O, wat gelukkig, dat zij hem had laten gaan, vanmiddag en niet doorgezet had om *zelf* te gaan! Dan was dat jongetje verdronken.

Dat ene offer van haar, dat ze om Jezus' wil gebracht had, wat was daar iets moois uit voortgekomen!

Ze had het gevoel, of zij zelf er ook aan mee geholpen had, dat het jongetje gered werd. Ja, het kwam toch ook een beetje door haar!

Een jubelend gevoel van dankbaarheid en ontzag vulde haar.

Ze kwam overeind uit haar liggende houding, en knielde op het haardkleedje neer. Maar ze kon niet veel anders zeggen dan: „O lieve Heere Jezus, dank U wel, dank U wel!” Maar dat was ook genoeg, want ze *meende* het, met heel haar ziel.

Vader en moeder kwamen om halfnegen thuis, met ernstige en toch blijde gezichten. Ze wisten er gelukkig alles al van.

Dokter Mansveld was aan de trein geweest met zijn auto. Hij had net gedaan, of het toeval was.

„Hé, mijnheer en mevrouw Vendelo! U ook hier?”

En toen had hij ze een hand gegeven, en gezegd: „Ik feliciteer u wel!”

„Waarmee, dokter?” had vader gevraagd.

„Met het bezit van zo'n jongen als u hebt! Een kraan van een vent!” had de dokter vrolijk gezegd. En toen had hij alles verteld.

Moeder was wel erg geschrokken, maar de dokter had

haar gerustgesteld. Vader keek blij; hij was trots op zijn zoon.

Nu waren ze gauw naar huis getuft en zaten bij hun kinderen in de kamer.

Jop was wakker geworden; Moeder had hem met tranen in de ogen een zoen gegeven, en van vader kreeg hij een flinke handdruk. Miek streelde maar eens zachtjes over het dek. Ze waren allemaal blij; plechtig-blij vond Miek. Ze ging gauw tafel dekken, maar zachtjes, hoor! Niet rinkelen met de borden. Jop moest het rustig hebben. Er kwam een glimlach om zijn mond, toen hij merkte, hoe vreselijk voorzichtig die wilde Miek nu deed!

Moeder warmde in de keuken wat soep voor haar jongen. Dat kon hij *drinken* en 't was toch krachtig.

Miek mocht het hem uit het kannetje voeren. Hij lustte het allemaal. Dàt deed moeder plezier!

„Wil je nog wat, vent?” vroeg ze.

Maar Jop zei: „Nee Moeder, nu moet u eerst es gaan eten. Làter.”

Toen ze gegeten hadden, kroop Miek dicht tegen moeder aan.

„k Ben toch zo blij, dat u er wéér is,” zei ze. En ze vertelde van haar angst, die middag. Moeder kon 't heel best begrijpen. „Arm kind,” zei ze, en drukte Miek tegen zich aan, — „tòch heerlijk dat het zo gegaan is, hè, en dat Jop nu dat jongetje heeft kunnen redden!”

„Nou,” zei Miek dankbaar. Ja, alles was nu goed. En al het leed en de angst weer voorbij.

„Vader,” zei Jop ineens.

„Ja, jongen.” Vader kwam bij hem staan. „Weet u waar ik aan dacht, toen ik onder het ijs zat?”

„Nou, waar dan aan?”

„— Ik — ik heb — ik rook wel eens, Vader, — en ik dacht eraan dat ik dat niet mocht.”

„— Jongen —” zei vader getroffen.

Even keken ze elkaar diep in de ogen. Toen zei vader:

„Dan hoef ik er niks meer van te zeggen, hè Jop. — Zie je, je hebt je vanmiddag een *man* getoond in *moed*; en ik zou je in die kwaliteit zelfs een *pijp* niet durven verbieden, — als ik niet overtuigd was dat het zo *slecht* is voor je lichaam. Begrijp je, vrind? Dat is 't alleen. Daarom blijf ik nu ook nog zeggen: Wacht er maar wat mee. Hè?”

Ze begrepen elkaar en glimlachten.

Jop gaf vader de hand er op.

„Het is een dag vol zegen,” zei moeder. „Kinderen, ik zal jullie nog iets vertellen. Met Oudejaar komt tante Hilda hier logeren!”

„Wát!” zei Jop verwonderd, en z'n ogen gingen weer open.

„Ja, 't is in orde gekomen — gelukkig,” zei vader. „Alle narigheid is uit de weg. We hebben elkaar nu begrepen.”

„O, wat fijn!” juichte Miek. „Moeke, is het een oude tante?”

„Wel nee, kind, een jonge; en ze kan allerverrukkelijkt appelbollen bakken, en tulband ook. Dat zal ze hier doen, met Oudejaar!”

„Fijn!” juichte Miek opgewonden; maar vader tilde haar ineens van de grond, en zei: „Zou mijn kleine wildebras niet eens aan haar zieken broeder denken?”

O gunst ja! Miek keek bang naar Jop om, maar die zei: „Laat ze maar, Vader! Ik ben al half beter. Mag ik nog wat soep, Moeder?”

„Wát graag, jongen!” en moeder ging het klaarmaken. Miek kwam moes een nachtzoen brengen in de keuken, en fluisterde:

„Nu kunnen we echt *Kerstfeest* vieren, morgen, hè Moes!”

Wat sliep ze gauw, die avond! Ze hoorde er niets meer van, dat de dokter nog kwam. En dat Jop op het logeer-

bed gebracht werd, in de opkamer. Het verband om zijn hoofd zat nog prachtig, zei de dokter.

„En nu maar lekker slapen, redder!” Daarmee verdween dokter Mansveld. Nee, van dat alles hoorde Miek niets. Ze was al lang in dromenland.

’t Was ook zo’n veelbewogen dag geweest!

9. BESLUIT

Dat werd een heerlijk Kerstfeest in het meestershuis. Toen Miek binnenkwam, die morgen, lag haar broer al weer op de kanapee. Moeder had hem wat vroeg geholpen; hij moest er toch bij zijn, als vader straks de Kerstliederen zou spelen vóór ’t ontbijt?

„Wie heeft de kamer toch zo mooi versierd?” vroeg Jop, terwijl hij rondkeek. „Heb jij dat gedaan, Miek?”

Het meisje kreeg een kleur van plezier, en knikte van ja.

„Nou, da’s verdraaid aardig gedaan,” prees haar broer, „zo heb ik ook nog wat mee van de Kerststemming.”

Miek vond het fijn. Gisteravond was er, door al de narigheid, niet op gelet.

Vader las de heerlijke Kerstgeschiedenis voor, en daarna zongen ze bij ’t orgel: „Eere zij God”. Jop neuriede maar zo’n beetje mee, met een tevreden gezicht. Ja — in zijn hart klonk ook: Eere zij God! Hij wist wel, Wie hem gisteren bewaard had!

Miek ging met vader naar de kerk. Moes bleef bij Jop, vanmorgen.

Toen ze weer thuiskwamen, had moeder de koffie klaar, en slagroom geklopt. Heerlijk!

„Miek,” zei moeder, „is de bakkersjongen niet geweest gisteren met een doos?”

„O ja moes, die staat nog in de zijkamer.”

„Ga hem dan maar eens gauw halen.”

Miek weg, en even later, daar was ze met de grote doos.

Deksel er af — wat zat er in? „O! wat een *grote*, Moeder!” Een heerlijke Kerstkrans. Hå, dat was nog es wat! Vader plaagde: „Zou onze zieke jongeling wel banket mogen hebben, moeder? Ik vrees van niet!”

Maar nu kwam Miek in 't vuur:

„Jawèl, hoor Paps! De dokter heeft tegen *mij* gezegd, dat-ie alles mocht eten!”

Ze lachten allemaal om haar ijver, en moeder ging de krans aansnijden; voor elk een heerlijk groot stuk.

Toen gingen ze koffiedrinken en banket eten.

Maar, wat was wat? Wie kwam daar langs het raam gestapt? Was dat de burgemeester?

Vader ging zelf opendoen.

Ja hoor, hij was het!

De burgemeester gaf allemaal een hand, en kreeg toen een stoel bij Jops kanapee.

„Kerel,” zei hij, „ik kom es naar jou kijken. Hoe is 't er mee?”

Jop kleurde een beetje en antwoordde beleefd: „Dank u, burgemeester, wel goed.”

„Zoo, dat doet me plezier,” zei de burgemeester. „Ik heb er alles van gehoord natuurlijk. Je bent een reuze-kerel, Jop.

Je hebt je leven voor dat jongetje op 't spel gezet. Dàt vind ik kranig, zie je.”

Nu werd Jop echter wat verlegen. Hij vond het een beetje te mooi voorgesteld.

„Nou, burgemeester — ik kon toch zwemmen....”

„En duiken,” was 't antwoord. „Heb je je diploma al gehaald?”

„Ja, het grote, burgemeester.”

„Dat dacht ik wel. Maar niettemin ben je een kerel. Niet ieder die het diploma heeft, zou je dat nadoen. Geef me de hand.”

Nu had Jop toch een èrge kleur.

De burgemeester schudde zijn hand en zei: „Wat dacht je wel, toen je onder dat ijs zat?”

„Hoe 'k er zo gauw mogelijk weer bovenuit zou komen,” zei Jop.

„Ha-ha-ha! Uitstekend!” lachte de burgervader.

Moeder vroeg, of hij een kopje koffie liefdde. Nu, dat werd graag aanvaard, evenals het stuk banket.

Vader liet den burgemeester uit, en toen de voordeur dicht was, sprong Miek een halve meter in de lucht.

„Ha! De burgemeester is hier geweest! Ha, wat leuk! Ik ga 't straks aan Leentje vertellen!”

Er werd hartelijk gelachen om haar geestdrift.

En vader zei: „Ja, 't is wel leuk, dat Jop zo'n hoge belangstelling ondervindt. Maar laten we toch niet vergeten, dat het onze Vader in de hemel is, die het zo heeft bestuurd, en Jop bewaard heeft in het koude water. Hij had toch wel kramp kunnen krijgen, of zich nog veel erger bezeren!”

„Ja,” zei moeder, „we moesten maar eens zingen: Ge-loofd zij God, met diepst ontzag.”

En dat gebeurde.

Na het eten moest de patiënt weer naar bed; anders werd hij te vermoeid. Maar om halfvier was hij weer present.

En dat was goed ook, want toen kwamen z'n vrienden hem opzoeken. En Leentje kwam ook.

Toen ze een poosje gepraat hadden, zei moeder: „Wordt het je niet te druk, lieve jongen?”

Jop lachte eens tegen haar en beloofde, zich rustig te zullen houden.

Moeder gaf Miek een wenk, ze had er al op gewacht — en toen begon het feest. De kaarsjes werden aangestoken.

O, wat stond dat prachtig!

Wat een fijne verlichting!

Hier en daar en overal die heldere kaarsvlammetjes!

Het gaf zo'n echte Kerststemming.

Vader ging voor 't orgel zitten.

„Wat zullen we zingen, kinderen?”

Miek mocht het eerst een versje opgeven.

„O, Kindeke klein.”

En dat zongen ze.

Mooi zacht. Wat klonk dat lief.

Toen het uit was, werden er nog veel andere gezongen.

Ze zaten zo rustig en vredig bijeen. Ze keken onder 't zingen naar de mooie lichtjes, en dachten aan Jezus — het Licht der Wereld, tot wiens eer zij gezongen hadden. Zo was het goed.

Vrede met de mensen om je heen.

Vrede in je hart. Vrede met God.

Dat had de Heiland zo gemaakt.

Kerstfeest — Vredefeest!

En als uit één mond klonk het:

„Vrede zal op aarde dagen,
God heeft in den mens behagen,
Zalig, die naar vrede vragen —
Jezus geeft dien — hoort Zijn stem!”

INHOUD

	Blz.
1. Twee vriendinnen	7
2. Een benauwd halfuurtje	14
3. Thuis	20
4. Plannen	24
5. Het moeilijkste	27
6. Op ziekenbezoek	37
7. Een nederlaag	44
8. Een overwinning	56
9. Besluit	73